מוזיאון העיר
ע"ש שושנה וזבולון תומר
متحف المدينة
CITY MUSEUM
תל־אביב–יפו تل أبيب-يافا TEL AVIV-YAFO

תל אביב יפו
TEL AVIV YAFO

גובה פני העיר

דמיון ופעולה אזרחיים
בתל־אביב-יפו

مستوى سطح المدينة

خيال ونشاط مدني في
تل أبيب – يافا

At City Level

Urban Civic Imagination and
Action in Tel Aviv-Yafo

2025–2026

אייל אגיבייב, יעל אפרתי, אניסה אשקר, עדן בנט, מיכל בראור,
דיוי בראל, זוהר גוטסמן, טליה הופמן, אילנה זפרן, ראפת
חטאב, גיל יפמן, עפרי כנעני, הילה לולו לין פרח כפר בירעים,
אוהד מטלון, תנועה ציבורית, נועה שוורץ, ליאוני שיין,
אלון שריד, עירית תמרי.
אוצרת: יעל מסר

إيال أجيفبيف، ياعيل إفراتي، أنيسة أشقر، عيدن بينيت،
ميخال بارئور، ديفي بارئيل، زوهار جوتسمان، تاليا هوفمان،
إلانا زفران، رأفت حطاب، چيل يفمان، عوفري كنعاني،
هيلا لولو لين فرح كفر برعم، أوهاد ماتلون، الحركة الجماهيرية،
نوعا شفارتس، ليؤوني شين، ألون سريد، عيريت تماري.
قيمة: ياعيل ميسر

Eyal Agivayev, Yael Efrati, Anisa Ashkar,
Eden Bannet, Michal Baror, Davi Barell,
Zohar Gotesman, Thalia Hoffman, Ilana Zeffren,
Raafat Hattab, Gil Yefman, Ofri Cnaani,
Hila Lulu Lin Farah Kufer Bir'im, Ohad Matalon,
Public Movement, Noa Schwartz, Leoni Schein,
Alon Sarid, Irit Tamari.
Curator: Yael Messer

פניה של עיר

מיכל בהרב עוזרד, מנהלת ואוצרת ראשית,
מוזיאון העיר תל־אביב—יפו

יש ערים שאת דיוקנן מתווה המרחב: קו הרקיע, תוואי הרחובות. את דיוקנה של תל־אביב—יפו משרטטים דווקא הרגעים שבהם תושביה בוחרים לפעול, והמרחב משנה את ייעודו: גינה ציבורית נעשית אתר למאבק על עתיד השכונה, פארק נעשה אתר של מסיבה שמצמיחה תנועה למען זכויות אדם, כיכר נעשית למקום של זיכרון, מפגש אקראי הופך למעשה אזרחי.

אל תוך רגע כזה נולדה **גובה פני העיר**: התערוכה השנתית השנייה של מוזיאון העיר תל־אביב—יפו.

המוזיאון רואה ביוצרות וביוצרים מקומיים שותפים לחשיבה על העיר, ולכן כל העבודות המוצגות בתערוכה נוצרו עבורה בידי אמניות ואמנים המתגוררים בעיר או שעיקר יצירתם מתקיים בה. התערוכה עצמה התגבשה בתקופה שבה התמלא המרחב העירוני בפעולות מחאה, באבל ובתקווה. תנועת האנשים בעיר, ההתכנסויות בכיכרות, החיפוש אחר מקלט לצד היציאה לרחובות כדי לבטא כאב וסולידריות חידדו גם את השאלות העומדות בלב התערוכה: כיצד עיר זוכרת, כיצד היא משתנה, כיצד יכולים תושביה לעצב מחדש את החיים המשותפים.

שאלות אלה קושרות בין העבודות שבתערוכה. עצי השקמים של מיכל בראור, קולות ההתנגדות הדמיוניים של בעלי החיים אצל אילנה זפרן, הגבול העירוני בעבודתה של עפרי כנעני, הזיכרון הפרטי בכיכר אתרים אצל דיוי בראל ועוד — כל עבודה ועבודה מציעה דרך חדשה לפגוש את העיר ולבחון את היחסים בינה לבין החיים המתקיימים בה.

האוצרת יעל מסר בחנה את טיב היחסים הללו וחיברה בין עבודות האמנות לבין אוסף הסיפורים, חללי הפעילות החינוכיים **העירבוביה** ו**המערבל**, הארכיון וסלון המחקר שמלווה את התערוכה, ומספק הקשרים היסטוריים ומצע פורה לדיון ערכי.

הקשרים אלה מזינים את השיחה המתמשכת שגם המבקרות והמבקרים מוזמנים להצטרף אליה — וגם המציאות לוקחת בה חלק. תזכורת לכך קיבלנו בזמן המערכה מול איראן, שבה ספג המוזיאון שתי פגיעות הדף. העבודות הוסרו מן הקירות כדי להגן עליהן, ולאחר מכן נתלו מחדש.

תודתי ליעל מסר, שהובילה את התהליך האוצרותי מתוך קשב ומסירות; לאמניות ולאמנים; לצוותי המחקר, העיצוב, ההפקה וההקמה; ולעובדות ולעובדי המוזיאון, שהיו שותפים לדרך, ובזכותם המשיך המוזיאון לקיים בתערוכה מפגשים עם תלמידות ותלמידים, תושבות ותושבים, גם בימי הטלטלה והדאגה.

יחד למדנו שוב שפניה של עיר אינם מתגלים באחת, אלא מתעצבים שוב ושוב מתוך האירועים, המעשים והיחסים הנרקמים בה גם בימי אי־ודאות.

The Face of the City

Michal Baharav Uzrad, Director and Chief
Curator, Tel Aviv-Yafo City Museum

Some cities are defined by their skyline or the layout of their streets. Tel Aviv-Yafo is defined by the moments when its residents choose to act and public space takes on a new purpose: a community garden becomes a site of struggle over a neighborhood's future, a park becomes the scene of a party that gives rise to a human rights movement, a square becomes a place of memory, a chance encounter becomes a civic act.

At City Level, the museum's second annual exhibition, was born into one such moment.

The museum sees local artists as partners in thinking about the city. Accordingly, all the works in the exhibition were created for it by artists who live in the city or whose practice is primarily rooted there. The exhibition itself took shape during a period when the city's streets and spaces filled with protest, mourning, and hope. The movement of people through the city, the gatherings in public squares, the search for shelter alongside taking to the streets to express pain and solidarity – all of this sharpened the questions at the heart of the exhibition: how a city remembers, how it changes, how its residents can reshape their lives in common.

These questions link the works in the exhibition. Michal Baror's Ficus sycomorus trees, the imagined voices of resistance from Ilana Zeffren's animals, the urban boundary in Ofri Cnaani's work, the private memory embedded in Davi Barell's public squares, and more – each work offers a new way of encountering the city and examining the relationships between it and the lives lived there.

Curator Yael Messer explored these relationships, drawing connections among the artworks, a collection of stories, the educational activity spaces **The Blender** and **The Mixer**, the archive, and the research salon accompanying the exhibition. These provide historical context and a framework for discussing values.

These connections feed the ongoing conversation that visitors are also invited to join – and in which reality itself plays a part. A reminder of this came during the confrontation with Iran, when the museum was struck twice by blast waves. The works were taken down for safekeeping and later rehung.

I thank Yael Messer, who led the curatorial process with devotion; the artists; the research, design, production, and installation teams; and the museum's staff, partners throughout, whose efforts allowed the museum to keep welcoming students and residents into the exhibition space – even through the days of upheaval and anxiety.

Together we learned again that a city's face is not revealed all at once but is shaped again and again by the events, acts, and relationships that form within it – even in times of uncertainty.

وجه المدينة

ميخال بهاراف عوزراد, مديرة وقيمة معارض رئيسية,
متحف المدينة تل أبيب-يافا

هناك مدن تحدد معالمها عن طريق الحيز العام: أفقُ المدينة, وتخطيطُ شوارعها. أما معالمُ تل أبيب-يافا فتحدد عن طريق تلك اللحظات التي يختار فيها سكانُها التحرّكَ والعمل, فيتغيرُ هدف الحيز العام وظيفته: فتصبحُ الحديقةُ العامةُ موقعًا للنضال من أجل مستقبل الحي, ويصبحُ المتنزهُ ساحةً لترتيب احتفال يُنبئِقُ عنه حراكٌ من أجل حقوق الإنسان, ويتحولُ الميدان إلى مكانٍ للذاكرة, واللقاءُ العابرُ يغدو فعلاً مدنيًا. في خضمّ لحظةٍ كهذه, ولد **على مستوى سطح المدينة**: المعرض السنوي الثاني لمتحف مدينة تل أبيب-يافا.

يرى المتحفُ في المبدعين والمبدعات المحليين شركاءَ في التفكير في المدينة, ولهذا السبب, فإن جميعَ الأعمال المعروضة فيه تم إنتاجها خصيصًا له على أيدي فنانات وفنانين يعيشون في المدينة أو تتركز معظمُ أعمالهم فيها. وقد تبلور المعرضُ نفسُه في فترةٍ امتلأ فيها الحيز العام في المدينة بأنشطة الاحتجاج, الحزن, والأمل. حركةَ الناسِ في المدينة, والتجمعاتِ في الساحات, والبحثَ عن ملاذٍ إلى جانب الخروجِ إلى الشوارع للتعبير عن الألم والتضامن, كلُّها أمورٌ صقَلت أيضًا الأسئلةَ المركزية في قلب هذا المعرض: كيف تتذكرُ المدينة, وكيف تتغير, وكيف يمكن لسكانها إعادةُ صياغةِ وإعادةُ تشكيلِ الحياة المشتركة.

تربطُ هذه الأسئلةُ بين الأعمالِ المعروضة في المعرض. فأشجارُ تين الجميز الخاصة بـ ميخال برأور, وأصواتُ المقاومة الخيالية للحيوانات عند إيلانا زفران, الحدودُ العمرانية في عملِ عُفري كنعاني, والذاكرةُ الخاصة في ميدان أتاريم عند ديفي بارال وغيرهم – كلُّ عملٍ يقدمُ طريقةً جديدةً للقاء المدينة وفحصِ العلاقةِ ما بينها وبين الحياةِ التي تدورُ فيها.

فحصت قيمة المعرضِ ياعيل ميسر طبيعةَ هذه العلاقاتِ وربطت بين الأعمالِ الفنية, والمجموعةِ القصصِية, بالاضافة الى المساحاتِ التعليميةِ مثل **عيرفوفيا** و**الخلاّط**, الأرشيفِ, وصالونِ البحثِ الذي يرافقُ المعرضَ ويوفرُ سياقاتٍ تاريخيةً وأرضيةً خصبةً لنقاشٍ قيّميّ.

تُغني هذه السياقاتُ الحوارَ المستمرَّ الذي يُدعى الزوارُ والزائراتُ أيضًا للمشاركة فيه – ويشارك فيه الواقعُ أيضًا. وكان ما جرى خلال المواجهة مع إيران تذكيرًا بذلك , حيث تعرض المتحفُ لضربتَي عصفٍ جراء الانفجارات. تم سحبُ الأعمالِ الفنيةِ عن الجدران لحمايتها, وثمّ أُعيد تعليقُها من جديد.

أوجّه شكري لياعيل ميسر, التي قادت العملية التقييمية بإصغاء وتَفَانٍ؛ وللفنانات والفنانين؛ ولفرق البحث, والتصميم, والإنتاج, ولعاملات وعمال المتحف, الذين كانوا شركاءَ في هذا المسار, وبفضلهم استمر المتحف في عقد قاءات داخل المعرض مع التلميذات والتلاميذ, وسكان المدينة حتى في أيام الاضطراب والقلق.

معًا تعلمنا مجددًا أن وجه المدينة لا يتجلى دفعةً واحدة, بل يتشكل مرارًا وتكرارًا من خلال الأحداث, والأفعال, والعلاقات التي تُنسج فيها, حتى في أيام التقلب والغموض.

שפת הרחוב
STREET LANGUAGE لغة الشارع
בית בעולם
A HOME IN THE WORLD بيت في العالم
HEBRÄISCH
HEBRÄISCH
אגדה אורבנית
URBAN LEGEND أسطورة حضرية
CULTURE OF ENTERPRISE الأعمال

גובה פני העיר

דמיון ופעולה אזרחיים בתל־אביב—יפו

יעל מסר, אוצרת התערוכה

> הזכות לעיר היא הרבה יותר מחירות הפרט לנגישות אל המשאבים העירוניים: זוהי הזכות לשנות את עצמנו באמצעות שינוי העיר
>
> דייוויד הארווי, "הזכות לעיר" (מטעם 21, תרגום: דפנה כרמלי)

> נולדנו בערים. גדלנו בערים. בערים אנחנו נושמים, אין שום דבר לא אנושי בעיר, אולי רק עצם אנושיותנו
>
> ז'ורז' פרק, "חלל וכו': מבחר מרחבים" (בבל, תרגום: דן דאור ואוולין עמר)

התערוכה **גובה פני העיר** עוסקת ביחסים שבין תל־אביב-יפו ותושביה לאורך השנים – ובייחוד, בפעולות שבאמצעותן מאתגרים התושבים והתושבות את עירם באופנים סמליים או גשמיים. היא מציגה עבודות חדשות שנוצרו במיוחד לתערוכה בידי 18 אמניות ואמנים, ולצדן חומרי ארכיון של מקרי בוחן מתחום העשייה החברתית והתרבותית בעיר.

התערוכה נהגתה, התפתחה והוצגה בתקופה שבה המציאות היומיומית השתנתה ומשתנה ללא הרף. תקופה שבה הרג, הרס וכאב הפכו לחלק בלתי נפרד מן היומיום, בהיקפים שכמעט לא נותרו מילים שיוכלו להכיל. הדרך אל מוזיאון העיר מהשכונה שבה אני גרה במזרח העיר הכילה מבחינתי את היחסים הטעונים שיש לי עם המרחב העירוני: מצד אחד, במהלכה אפשר היה כמעט לשכוח את רעש מטוסי הקרב החוצים את השמים בדרכם להפציץ את עזה, את תמונות החטופות והחטופים, את מודעות הזיכרון, את העיניים העייפות והמודאגות שניבטו אלי בדרך. מצד שני, בתוך אותו שקט רגעי התאכזבתי מעצמי ומהעיר שלא בוערות, צועקות, עושות כל מה שאנחנו יכולות כדי להתנגד למה שקורה פה. האם העיר שבה אני יכולה (אם אני רוצה) לשכוח לרגע מהמציאות המדממת היא גם העיר שאני רוצה לשנות?

התערוכה מציגה מנעד רחב של חומרים, אופני עשייה ורגשות, החל בפעולות קונקרטיות כמו התארגנות תושבים הנאבקים על עתיד שכונתם, עבור בפעולות פרפורמטיביות ובהקמתם של מרחבים אלטרנטיביים שיתופיים, וכלה בעבודות העוסקות בחקירה ובהנכחה של נראטיבים נדחקים בהיסטוריה של תל־אביב ויפו. העבודות נעות בין הפואטי לפוליטי, בוחנות את יחסי הכוחות שבין הפרטי לציבורי, בין האישי לקולקטיבי, בין העיר למדינה ובין העיר לעברה, ומעלות שאלות בדבר האפשרויות שלנו להשפיע על היומיום העירוני.

כשם שהמונח "גובה פני הים" מתייחס אל קו התפר שבין הים ליבשה, התערוכה **גובה פני העיר** מבקשת לבחון את נקודת המפגש בין העיר לבין אלה שמתגוררים ופועלים בה – להביט בעיר מגובה העיניים ולדרוש ממנה להשיב לנו מבט.

At City Level

Civic Imagination and Action in Tel Aviv-Yafo

Yael Messer, Exhibition curator

> The right to the city is far more than the individual liberty to access urban resources: it is a right to change ourselves by changing the city.
>
> David Harvey, "The Right to the City"

> We were born in towns. We grew up in towns. It's in towns that we breathe. [...] There's nothing inhuman in a town, unless it's our own humanity.
>
> Georges Perec, Species of Spaces

At City Level explores the relationship between Tel Aviv-Yafo and its residents over the years – especially the ways residents challenge their city, whether symbolically or materially. It presents new works created for the exhibition by eighteen artists, alongside archival material documenting case studies from the city's social and cultural life.

The exhibition was conceived, developed, and shown during a period when everyday reality was – and continues to be – constantly changing. It was a period in which killing, destruction, and pain became an inseparable part of daily life, on a scale words can hardly contain. For me, the route to the City Museum from my neighborhood in the east of the city captured the charged relationship I have with the city I live in. On the one hand, walking it, I could almost forget the noise of fighter jets crossing the sky on their way to bomb Gaza, the photographs of the hostages, the memorial notices, the tired and worried eyes that met mine along the way. On the other hand, within that brief quiet, I was disappointed in myself and in the city – that we were not raging, not crying out, not doing everything we could to resist what was happening. Is the city where I can (if I choose to) forget the bloodshed for a moment also the city I want to change?

The exhibition presents a wide range of materials, modes, and emotions: from concrete actions, such as residents organizing to fight for the future of their neighborhood, through performative acts and the creation of alternative communal spaces, to works that investigate and foreground narratives pushed to the margins of the history of Tel Aviv and Yafo/Yafa. The works move between the poetic and the political, examining power relations between private and public, personal and collective, city and state, and the city and its past. They also raise questions about our capacity to affect everyday urban life.

Just as the term "sea level" refers to the line where sea and land meet, **At City Level** seeks to examine the meeting point between the city and those who live and act within it – to look at the city at eye level and to demand that it return our gaze.

مستوى سطح المدينة

خيال ونشاط مدني في تل أبيب-يافا

ياعيل ميسر, قيمة المعرض

> الحق في المدينة هو أكثر بكثير من مجرد حرية الفرد في الوصول إلى الموارد الحضرية:
> إنه الحق في تغيير أنفسنا من خلال تغيير المدينة
> ديفيد هارفي, «الحق في المدينة» (مجلة ميطاعم 21, ترجمة: دافنا كارميلي)

> لقد ولدنا في المدن. ونشأنا في المدن. في المدن نتنفس، ليس هناك أي شيء غير إنساني في المدينة،
> ربما باستثناء إنسانيتنا ذاتها
> جورج بيريك, «فضاء الخ: مساحات مختارة» (بابل, ترجمة: دان داؤور وإيفلين عمار)

يتناول معرض **مستوى سطح المدينة** العلاقات بين تل أبيب-يافا وسكانها على مر السنين – وعلى وجه الخصوص, الأفعال التي يتحدى من خلالها السكان مدينتهم بطرق رمزية أو مادية. يقدم المعرض أعمالاً جديدة أُنشئت خصيصًا له من قبل 18 فنانة وفنانًا, إلى جانب مواد أرشيفية لدراسات حالة من مجال العمل الاجتماعي والثقافي في المدينة.

تم تصور المعرض وتطويره وعرضه في فترة تغير فيها الواقع اليومي ويتغير باستمرار. فترة أصبح فيها القتل والدمار والألم جزءًا لا يتجزأ من الحياة اليومية, بمقاييس لم تكد تترك كلمات يمكنها استيعاب ذلك. لقد تضمن الطريق إلى متحف المدينة من الحي الذي أعيش فيه في شرق المدينة, بالنسبة لي, العلاقات المشحونة التي أمتلكها مع الفضاء الحضري الذي أقطنه: من ناحية, كان من الممكن خلاله تقريبًا نسيان ضجيج الطائرات الحربية التي تعبر السماء في طريقها لقصف غزة, وصور المختطفات والمختطفين, وملصقات النعي, والعيون المتعبة والقلقة التي حدقت بي في الطريق. ومن ناحية أخرى, في ظل هذا الهدوء اللحظي, شعرت بخيبة أمل من نفسي ومن المدينة لأننا لا نشتعل, ولا نصرخ, ولا نفعل كل ما في وسعنا لمعارضة ما يحدث هنا. هل المدينة التي يمكنني فيها (إذا أردت) أن أنسى للحظة الواقع الدموي هي أيضًا المدينة التي أرغب في تغييرها؟

يقدم المعرض مجموعة واسعة من المواد واستراتيجيات العمل والمشاعر, بدءًا من الأفعال الملموسة مثل تنظيم السكان الذين يكافحون من أجل مستقبل حيهم, مرورًا بالأفعال الأدائية وإنشاء مساحات بديلة تعاونية, وصولاً إلى الأعمال التي تتناول البحث وإبراز السرديات المهمشة في تاريخ تل أبيب ويافا. تتأرجح الأعمال بين الشاعري والسياسي, وتدرس علاقات القوة بين الخاص والعام, وبين الشخصي والجماعي, وبين المدينة والدولة, وبين المدينة وماضيها, وتثير تساؤلات حول إمكانياتنا للتأثير على الحياة اليومية في المدينة.

تمامًا كما يشير مصطلح «مستوى سطح البحر» إلى خط التماس بين البحر واليابسة, يسعى معرض **مستوى سطح المدينة** إلى فحص نقطة الالتقاء بين المدينة وأولئك الذين يعيشون ويعملون فيها – أي النظر إلى المدينة في مستوى العين ومطالبتها بأن ترد لنا النظرة.

אייל אגיבייב

היונה, 2025

צילום מעובד

ארונות חשמל, מדרכות, חפצים שבורים, חיות, צינורות ואבני כורכר – כל אלה הם רק כמה ממושאי המחקר של אייל אגיבייב ביצירתו. את חלקם הוא מצלם, אחרים הוא מפסל ואחרים מקבץ כדימויים קיימים, שביניהם הוא משלב.

לאורך דרכו האמנותית כולה, אגיבייב עסוק בניגוד שבין אסתטיקה לכיעור ובין שוליים למרכז בהקשר העירוני. הוא מבקש להאיר את המרחבים שהעין נוטה לדלג עליהם, ומציע לקרוא אותם באופנים חדשים.

עבודתו "היונה" מורכבת משני דימויים. הראשון: תצלום של אספלט מכוסה לשלשת יונים, מוצג על הרצפה. השני: תקריב של מקטע נוצות היונה, תלוי על אחד הקירות החיצוניים של בניין המוזיאון.

המתח בין שני הדימויים וההפשטה שלהם לכדי חוויה פיזית צבעונית מהדהד את נוכחותן היומיומית של היונים ואת האפשרות להביט בהן אחרת. "שני הצילומים", מסביר האמן, "מייצרים ניגוד בין מלוכלך למוקפד, בין תיעוד יומיומי לאיקונוגרפיה עירונית חדשה".

Eyal Agivayev

The Pigeon, 2025
Digitally manipulated photographs

Electrical boxes, sidewalks, broken objects, animals, pipes, and coastal sandstone – these are just some of the subjects explored in Eyal Agivayev's work. Some of these he photographs, others he sculpts, and others still he collects as found images.

In his artistic practice, Agivayev dwells on the contrast between beauty and ugliness and between the city's margins and its center. Focusing on the very areas that the eye tends to skip over, he offers new ways of reading them.

His work The Pigeon consists of two images. The first, a photograph of asphalt covered with pigeon droppings, lies on the floor; the second, a framed close-up of pigeon feathers, hangs on one of the museum's exterior walls.

The tension between the two images and their abstraction into a colorful physical experience echo the everyday presence of pigeons and the possibility of looking at them differently. "Both photographs," explains the artist, "juxtapose the dirty with the meticulous, the documentation of the quotidian with a new urban iconography."

إيال أغيفييف

الحمامة, 2025
صورة معالجة

خزائن كهرباء, أرصفة, أشياء مكسورة, حيوانات, أنابيب وحجارة كركار - كل هذه ليست سوى بعض مواضيع بحث إيال أغيفييف في أعماله. بعضها يصوره, والبعض الآخر ينحته, وأخرى يجمعها كصور موجودة يدمج بينها.

على مدار مسيرته الفنية بأكملها, ينشغل أغيفييف بالتناقض بين الجمال والقبح وبين الهامش والمركز في السياق الحضري. يسعى إلى إضاءة المساحات التي تميل العين إلى تجاوزها, ويقترح قراءتها بطرق جديدة.

يتكون عمل "الحمامة" من صورتين. الأولى: صورة فوتوغرافية لأسفلت مغطى ببراز الحمام, معروضة على الأرض. الثانية: لقطة مقربة لجزء من ريش الحمامة, مؤطرة ومعلقة على أحدى الجدران الخارجية لمبنى المتحف.

التوتر بين الصورتين وتجريدهما إلى تجربة فيزيائية ملونة يتردد صداه مع حضور الحمام اليومي وإمكانية النظر إليه بطريقة مختلفة. يشرح الفنان قائلاً: "تنتج الصورتان تناقضًا بين القذر والمنظم, وبين التوثيق اليومي والأيقنة الحضرية الجديدة".

יעל אפרתי

בד בבד, 2025
אלומיניום, עץ, גומי

גברת יעקובוביץ', 2024
אלומיניום, עץ, גומי, חימר

העבודות הפיסוליות של יעל אפרתי מורכבות משילוב של חומרים טבעיים ותעשייתיים. הן מבוססות על התבוננות של עין צילומית ברגעי היומיום של המציאות, בסיטואציות מרחביות ובמקטעים ארכיטקטוניים בשולי המרחב העירוני.

את ההשראה לעבודה "בד בבד" שאבה אפרתי מאזור מגוריה, יפו – ובייחוד מן הגדרות, החציצות והשערים שהוקמו באופן עצמאי ולעתים מאולתר. העבודה כוללת סורגים וגדרות בצורות שונות, עשויים אלומיניום, ועוד שני אלמנטים: ענף אקליפטוס וגומי אדום. אלה משתלבים בשער ונעשים חלק בלתי נפרד ממנו, ברפרנס חזותי לחיבורים, הרכבות והכלאות בעולם הצומח, שם מחברים זנים שונים כדי ליצור זן חדש. "כשהסתכלתי על סורגים והעיטוריות שלהם חשבתי על צמחייה. מכיוון שמדובר בפסל שהוא למעשה קולאז' של שערים וסורגים, חשבתי גם על הכלאה בוטנית – כמו בהרכבת צמח. הקולאז' מחבר בין סוגים שונים של סורגים, שבעצמם נראים לפעמים כמו צמחים, באותו אופן שבו הרכבת הצמח מייצרת ישות חדשה מתוך שילוב". השער ההיברידי, המורכב מדומם וצומח, מוגדר ונוכח – אך מוביל לשומקום.

העבודה השנייה, "גברת יעקובוביץ'", מורכבת ממעקה של חדר מדרגות שהותך עם ענף אקליפטוס וקצה גומי של מקל הליכה. באמצעות האלמנטים האלה יוצרת אפרתי דמות: מעין שכנה אופיינית, כמעט סמלית, שיורדת ועולה במדרגות בשעה קבועה. אלמנט נוסף בעבודה עשוי חימר: אוכל חתולים, כביכול, המרמז שהיא חוזרת הביתה לאחר טקס ההאכלה היומי של חתולי הרחוב.

חשיבותו של האובייקט, מרמזות העבודות, אינה טמונה רק בנוכחותו החומרית, אלא גם ביכולתו לעורר זיכרון, להניע את הדמיון האישי – ולהנכיח את היותו של המרחב העירוני זירה של יחסים בין פרטי לציבורי, אזוטרי למונומנטלי, דומם לאנושי.

Yael Efrati

In Tandem, 2025
Aluminum, tree branch, rubber

Mrs. Jacobovitz, 2024
Aluminum, tree branch, rubber, clay

Yael Efrati's sculptural works combine natural and industrial materials. They are rooted in a photographer's way of looking: at everyday moments, spatial situations, and architectural spaces on the city's margins.

Efrati's In Tandem drew inspiration from the area around her home in Yafo – and especially from homemade, often makeshift fences, railings, and gates. The work comprises aluminum rails and fences of different shapes and two additional elements: a eucalyptus branch and a strip of red rubber. These are fused into an aluminum gate and become an inseparable part of it – a visual allusion to grafting and hybridization, which combine different species or varieties. "When I looked at the railings and their ornamentality, I thought of vegetation. Since this sculpture is actually a collage of gates and rails, I also thought of botanical hybridization – just as when you crossbreed or graft plants. The collage amalgamates different types of latticework, which itself sometimes resembles plants, in the same way that grafting a plant produces a new entity through amalgamations." Part object, part plant, the hybrid gate stands out – but leads nowhere.

The second work, Mrs. Jacobovitz, consists of a stair railing combined with a eucalyptus branch and the rubber tip of a walking cane. Efrati uses these elements to conjure a specific figure: a typical, almost stereotypical neighbor who goes up and down the stairs every day at the same time. Another element in the work, clay "cat food," suggests that she is returning home after her daily ritual of feeding street cats.

These objects matter, then, not only for their material presence but for their ability to evoke memory and stir the imagination – and to present the city as an arena of relationships between the private and the public, the minor and the monumental, the inanimate and the human.

ياعيل أفراتي

جنبًا إلى جنب, 2025
ألومنيوم, خشب, مطاط

السيدة يعقوبوفيتش, 2025
ألومنيوم, خشب, مطاط

تتكون الأعمال النحتية لياعيل أفراتي من مزيج من المواد الطبيعية والصناعية. وهي تستند إلى ملاحظة عين فوتوغرافية للحظات اليومية للواقع, وفي المواقف المكانية والمقاطع المعمارية على أطراف الفضاء الحضري.

استوحت أفراتي الإلهام لعمل "جنبًا إلى جنب" من منطقة سكنها, يافا - وخاصة من الأسوار والحواجز والبوابات التي أقيمت بشكل مستقل وأحيانًا مرتجل. يتضمن العمل قضبانًا وأسوارًا بأشكال مختلفة, مصنوعة من الألومنيوم, وعنصرين آخرين: غصن أوكالبتوس ومطاط أحمر. تندمج هذه العناصر في البوابة وتصبح جزءًا لا يتجزأ منها, في إشارة بصرية إلى الوصلات والتركيبات والتهجينات في عالم النبات, حيث يتم ربط سلالات مختلفة لإنشاء سلالة جديدة.

"عندما نظرت إلى القضبان وزخرفتها, فكرت في النباتات. وبما أن هذا العمل النحتي هو في الواقع كولاج من البوابات والقضبان, فقد فكرت أيضًا في التهجين النباتي - كما هو الحال في تطعيم النبات. يربط الكولاج بين أنواع مختلفة من القضبان, والتي تبدو أحيانًا مثل النباتات نفسها, بنفس الطريقة التي ينتج بها تطعيم النبات كيانًا جديدًا من خلال الدمج". البوابة الهجينة, المؤلفة من جماد ونبات, محددة وحاضرة - لكنها تؤدي إلى لا مكان.

العمل الثاني, "السيدة يعقوبوفيتش", يتكون من درابزين درج تم دمجه مع غصن أوكالبتوس وطرف مطاطي لعصا مشي. باستخدام هذه العناصر, تخلق أفراتي شخصية: نوع من الجارة النمطية, شبه رمزية, تنزل وتصعد الدرج في ساعة محددة. عنصر آخر في العمل مصنوع من الطين: طعام قطط, على ما يبدو, يشير إلى أنها تعود إلى المنزل بعد طقس الإطعام اليومي لقطط الشوارع.

أهمية الشيء, إذن, لا تكمن فقط في وجوده المادي, بل أيضًا في قدرته على إثارة الذاكرة, وتحفيز الخيال الشخصي - وإبراز كون الفضاء الحضري ساحة للعلاقات بين الخاص والعام, الباطني والضخم, الجامد والإنساني.

Please do not touch عدم اللمس الرجاء

אניסה אשקר

כלבים ועוד, 2025

מיצב ציורי

עבודותיה של אניסה אשקר נעות בין מדיות וטכניקות שונות, ונובעות מתנועה פיזית וביוגרפית בין ערים ומרחבים – יפו, תל־אביב, עכו ופריז – אשר הפכו לאתרים של זהות, זיכרון וזרות.

שפת הציור שלה כוללת שכבות צבע, עקבות חומריות של גוף, ולעתים קרובות קליגרפיה בערבית, שמהווה חלק בלתי נפרד מהשפה הפלסטית והפוליטית של עבודתה.

סדרת העבודות החדשה שלה מבוססת על עיסוקה המתמשך באיסוף דמויות פורצלן של כלבים ועל השיטוטים העירוניים שבמהלכם היא בוחנת ויטרינות של חנויות. בכל אחת מן העבודות הללו אשקר מייצרת מעין חלון ראווה תל־אביבי הנשען על דימויי ילדות ועל זכרונות חומריים: בתים שבנתה בחול, סצנות דמיוניות, אובייקטים אספניים. הדמויות והחפצים יוצרים יחד סביבות אינטימיות וטעונות, המשלבות הומור, חמלה ורגש ילדותי, ומערערות את ההפרדה וההיררכיה שבין היומיומי לפנטסטי.

לצידן, מוצגות עבודות מסדרות אחרות שלה המתמקדות בעיר הכפולה – תל־אביב–יפו – כמרחב של חיים, מתחים ושייכות. צבעי השחור והלבן החוזרים ביצירתה מאזכרים מקורות מודרניסטיים אך נטענים במשמעות אישית, חומרית ותרבותית.

חייראן (רק טוב), שמן ודיו על נייר, 2024

העיר והקוטג', טכניקה מעורבת, 2024

خيرًا, زيت وحبر على ورق، 2024

المدينة والكوتج, تقنية مختلطة، 2024

Khairan (Blessings), oil and ink on paper, 2024

The City and the Cottage, mixed media, 2024

Anisa Ashkar

Dogs and More, 2025
Painting installation

Anisa Ashkar's works span a range of mediums and techniques and grow out of her physical and biographical journeys between cities — Yafo, Tel Aviv, Akko, and Paris — which have become sites of identity, memory, and foreignness.

Ashkar paints in layers that carry material traces of the human body, often incorporating Arabic calligraphy — an integral part of her work's visual and political language.

Her new series draws on her growing collection of porcelain dog figurines and on her walks through the city, looking into shop windows.

In each of these works, Ashkar creates a Tel Aviv shop window of sorts, based on childhood images and material memories: houses she used to build in the sand, imaginary scenes, collectible items. Together, the figurines and the objects create intimate, charged environments that combine humor, compassion, and a childlike sensibility, blurring the distinction — and the hierarchy — between the commonplace and the fantastic. For Ashkar, these shop-window works are not just a tribute to the world of her childhood but also an extension of an ongoing dialogue with museums and cabinets of curiosities, in which she has spent much of her adult life. She now creates such spaces of her own — personal, local, and critical.

Works from two other series focus on the dual city of Tel Aviv-Yafo as a space of daily life, tension, and belonging. The recurring use of black and white in Ashkar's work evokes modernist precedents but also carries personal, material, and cultural meanings.

أنيسة أشقر

كلاب وأكثر , 2025
منشأة رسم

تتراوح أعمال أنيسة أشقر بين وسائط وتقنيات مختلفة, وتنبع من حركة جسدية وبيوغرافية بين مدن ومساحات - يافا, تل أبيب, عكا وباريس - والتي أصبحت مواقع للهوية والذاكرة والغربة. تتضمن لغة لوحاتها طبقات من الألوان, وآثار مادية للجسد, وغالبًا ما تتضمن خطًا عربيًا, يشكل جزءًا لا يتجزأ من اللغة التشكيلية والسياسية لعملها.

تستند سلسلة أعمالها الجديدة على انشغال أشقر المستمر بجمع تماثيل كلاب من البورسلين وبتجوالاتها الحضرية التي تتفحص خلالها واجهات المتاجر. في كل عمل من هذه الأعمال, تخلق أشقر نوعًا من واجهة عرض تل أبيبيه تستند إلى صور الطفولة وذكريات مادية: منازل بنتها في الرمل, ومشاهد خيالية, وحاجيات قابلة للجمع. تشكل الشخصيات والحاجيات معًا بيئات حميمة ومشحونة, تجمع بين الفكاهة والرحمة والعاطفة الطفولية, وتقوض الفصل والتسلسل الهرمي بين اليومي والخيالي.

إلى جانب ذلك, أعمال من سلسلاتها الأخرى, "My Dear: Jaffa " و"يا حبيبي تل أبيب". تركز على المدينة المزدوجة - تل أبيب-يافا - كفضاء للحياة والتوترات والانتماء.

HOLLYWOOD
PRODUCTION
DIRECTOR
CAMERA
DATE
SCENE
TAKE

עדן בנט

יומן עיר, 2006–מתמשך **ללא כותרת**, 2025

צילום הצבה פיסולית תלוית מקום

הרחוב, הכביש, המדרכה והסמטה הם זירת ההשראה לעשייה של עדן בנט. עבודותיה נובעות מהליכה יומיומית במרחב העירוני ומן ההתבוננות בחיבורים חומריים שהעיר מייצרת. בתערוכה זו היא מציגה שני גופי עבודות: תצלומים מתוך הסדרה המתמשכת שלה "יומן עיר" והצבה פיסולית המוצגת בחלל ה**עירבוביה**.

"יומן עיר" הוא פרויקט צילום מתמשך, שבמהלכו בנט מתעדת רגעים פיסוליים מן המציאות. זה אינו פיסול במובן הקלאסי, אלא פיסול הנוצר כמו מאליו מתוך חפצים שהושארו בצד הדרך והתחברו עם אלמנטים אחרים: גדרות שהשתלבו עם צינורות, קומפוזיציות בלתי מתוכננות של צבע, חומר ותנועה. התצלומים עצמם – כולם ללא דמויות אנושיות – ממסגרים את המרחב העירוני מחדש, ומזמינים את הצופה לעצור, להתבונן ולגלות את מה שנמצא כל הזמן, אך לא תמיד נראה.

ההצבה הפיסולית של בנט מורכבת מחפצים וחומרים שאספה – בייחוד כאלה שיצאו מכלל שימוש בבתי מלאכה הפועלים באזורי התעשייה בדרום העיר, ונזרקו לרחוב. את חומר הגלם הזה בנט מפרקת ואז מחברת לקומפוזיציות חדשות. "אין דרך אחת הגיונית שבה הדברים נוצרים", היא אומרת. "יש כמה זירות, והן מתקשרות זו עם זו ומעצבות זו את זו ביחסיות שלהן. אפשר לקרוא להתחלות האלה, שמגיעות איתי מהסטודיו, הנחות יסוד שעל בסיסן מתחילות להיווצר הישויות".

בין צילום לפיסול, בין תיעוד לאיסוף, בנט מציעה קריאה פואטית בחומריות העירונית ובפיסוליות שנוצרת ברחוב באקראי, ללא תכנון. מתוך מה שנזנח ונדחק לשוליים עולה האפשרות לחיבורים חדשים, שבריריים ומפתיעים – ואיתה האפשרות למבט אחר על העיר ועל יחסנו אליה.

1 מתוך "חפץ לב", יהושע סימון בשיחה עם עדן בנט, "ערב רב", 2024.

Eden Bannet

City Diary, 2006–present
Photographs

Untitled, 2025
Site-specific installation

The street, road, sidewalk, and alley serve as Eden Bannet's sources of inspiration. Her works originate from daily strolls in the city and the observation of the material connections that the city generates. In this exhibition, she presents two bodies of work: photographs from her ongoing series City Diary and a sculptural installation displayed in the Blender space.

City Diary is a photography project in which Bannet captures sculptural moments in everyday life. This is not sculpture in the classical sense, but rather sculpture created as if by itself from items that were abandoned on the side of the road and connected with other elements, creating inadvertent compositions of color, material, and movement. The photographs themselves — all devoid of human figures — reframe the city, asking us to stop and notice what is always there but rarely seen.

Bannet's sculptural installation is made of found objects and materials she has collected, many of them discarded by workshops in the industrial areas of south Tel Aviv. She takes this raw material apart and reassembles it into new compositions. "There is no one logical way in which things are formed," she says. "There are several arenas, and they communicate with one another and shape each other in their own relationality. You could call these beginnings, which I bring with me from the studio, fundamental premises, which serve as the basis upon which entities begin to take shape."

Moving between photography and sculpture, documentation and collecting, Bannet offers a poetic reading of urban materiality and the sculptural forms that arise by chance on the street. From the neglected and discarded emerge new, fragile, and surprising connections — and with them, a different view of the city and our relationship with it.

1 From "Object of Desire," Joshua Simon in conversation with Eden Bannet, Erev Rav, 2024 (in Hebrew).

عيدن بنيت

يوميات مدينة, 2025
تصوير

بدون عنوان, 2025
منشأة فنية

الشارع, الطريق, الرصيف والزقاق هي ساحة الإلهام لأعمال عيدن بنيت. تنبع أعمالها من المشي اليومي في الفضاء الحضري ومن مراقبة الروابط المادية التي تنتجها المدينة. في هذا المعرض, تقدم مجموعتين من الأعمال: صور من سلسلتها المستمرة "يوميات مدينة" ومنشأة فنية معروضة في فضاء الخليط.

"يوميات مدينة" هو مشروع تصوير مستمر, تقوم بنيت خلاله بتوثيق لحظات فنية من الواقع. هذا ليس نحتًا بالمعنى الكلاسيكي, بل هو نحت يتكون من تلقاء نفسه من أشياء تُركت على جانب الطريق وارتبطت بعناصر أخرى: أسوار اندمجت مع أنابيب, تكوينات غير مخططة من لون ومادة وحركة. الصور نفسها - وكلها خالية من الشخصيات البشرية - تؤطر الفضاء الحضري من جديد, وتدعو المشاهد إلى التوقف والتأمل واكتشاف ما هو موجود دائمًا, ولكن لا يُرى دائمًا.

تتكون المنشأة النحتية لبنيت من حاجيات ومواد جمعتها - خاصة تلك التي خرجت عن الاستخدام في ورش العمل العاملة في المناطق الصناعية جنوب المدينة, وأُلقيت في الشارع. تقوم بنيت بتفكيك هذه المواد الخام ثم توصيلها بتكوينات جديدة. تقول: "لا توجد طريقة منطقية واحدة تتشكل بها الأشياء. هناك عدة حلبات, وهي تتواصل مع بعضها البعض وتشكل بعضها البعض في علاقاتها. يمكننا أن نسمي هذه البدايات, التي تأتي معي من الاستوديو, افتراضات أساسية تبدأ على أساسها الكيانات في التشكل".

بين التصوير والنحت, وبين التوثيق والجمع, تقدم بنيت قراءة شعرية للمادية الحضرية وللفن النحتي الذي يتشكل في الشارع عشوائيًا, دون تخطيط. من بين ما تم إهماله ودفعه إلى الهامش, تنبثق إمكانية إقامة روابط جديدة, هشة ومفاجئة - ومعها إمكانية لنظرة مختلفة إلى المدينة وعلاقتنا بها.

1 من "شهوة قلب", يهوشواع سايمون في محادثة مع عيدن بنيت, "عيريف راف", 2024.

מיכל בראור

דרך קיבוץ גלויות 125, 2025

הדפסת טפט, גלויות, הדפסות פיגמנט ארכיוניות

נקודת המוצא של העבודה היא שלושה עצי שקמה הצומחים על אי תנועה באחד הכבישים העמוסים בתל־אביב. משם יוצאת האמנית למחקר היסטורי, מרחבי, צילומי ופרפורמטיבי המנסה להתחקות אחר גלגוליהם של שלושת העצים, הקשורים בשינויים הפוליטיים שחלו באזור מאז תחילת המאה העשרים.

אילו מראות ראו שלושת העצים? איך השתנה במשך השנים המרחב הסובב אותם? איזה תפקיד מרחבי הם ממלאים היום?

העבודה מורכבת מכמה אלמנטים. המרכזי והגדול מביניהם הוא תוצאה של פעולה פרפורמטיבית של האמנית, אשר צעדה על אי התנועה, צילמה מקטע אחר מקטע שלו ולאחר מכן הרכיבה את התצלומים כך שנוצר דימוי קולאז'י באורך 13 מטר, המודבק על רצפת המוזיאון. שלושה חורים לבנים לאורך האי מסמלים את גזעי העצים, שאותם לא יכלה לצלם האמנית לצלם בסריקתה את פני השטח שלו.

יתר האלמנטים של העבודה מוצגים על הקיר, וביניהם שלושה תצלומי אוויר המתוארכים לשנים 1944, 1956 ו־1968, ובמרכזם שלושת השקמים; צילום ידה של האמנית אוחזת בתצלום מיניאטורי של שקמה; ורפרודוקציה של ציור של ראובן רובין.

כמו בעבודות קודמות שלה, בראור מבקשת לפענח את האופן שבו אנחנו מספרים לעצמנו את ההיסטוריה: מי כותב אותה, מי מצלם אותה ומי מחזיק בה. באמצעות שילוב בין תצלומים שלה לתצלומי ארכיון היא מסתכלת על המרחב בדרכים חדשות, דרך עדויות ועקבות הנמצאות לרוב בשולי הסיפור המרכזי. עבודותיה מציעות לא להשאיר את הצופה מחוץ לסיפור, אלא להפוך אותו לחלק בלתי נפרד מהמשמעות שהעבודה מייצרת.

ميخال بار أور

طريق كيبوتس غالويوت 125, 2025
طباعة ورق جدران, بطاقات بريدية, مطبوعات صبغية أرشيفية

نقطة انطلاق العمل هي ثلاث أشجار جميز تنمو على جزيرة مرورية في أحد الطرق المزدحمة في تل أبيب. من هناك, تنطلق الفنانة في بحث تاريخي ومكاني تصويري وأدائي يحاول تتبع تحولات الأشجار الثلاث, المرتبطة بالتغيرات السياسية التي طرأت على المنطقة منذ بداية القرن العشرين.

أي مناظر رأت الأشجار الثلاث؟ كيف تغيرت المساحة المحيطة بها على مر السنين؟ أي دور مكاني تلعبه اليوم؟

يتكون العمل من عدة عناصر. العنصر المركزي والأكبر بينها هو نتيجة لفعل أدائي للفنانة, التي سارت على الجزيرة المرورية, وصورت مقطعًا تلو الآخر منها, ثم جمعت الصور بحيث تشكل صورة كولاجية بطول 13 مترًا, ملصقة على أرضية المتحف. ثلاثة ثقوب بيضاء على طول الجزيرة ترمز إلى جذوع الأشجار, التي لم تستطع الفنانة تصويرها في مسحها لسطحها.

بقية عناصر العمل معروضة على الحائط, ومن بينها ثلاث صور جوية مؤرخة بأعوام 1944, 1956 و1968, وفي مركزها أشجار الجميز الثلاث؛ صورة ليد الفنانة تمسك بصورة مصغرة لشجرة جميز؛ واستنساخ للوحة لرؤوفين روبين.

كما هو الحال في أعمالها السابقة, تسعى بار أور إلى فك شفرة الطريقة التي نروي بها لأنفسنا التاريخ: من يكتبه, ومن يصوره, ومن يحتفظ به. من خلال الجمع بين صورها وصور الأرشيف, تنظر إلى الفضاء بطرق جديدة, من خلال شهادات وآثار توجد غالبًا على هامش القصة الرئيسية. لا تقترح أعمالها ترك المشاهد خارج القصة, بل تحويله إلى جزء لا يتجزأ من المعنى الذي ينتجه العمل.

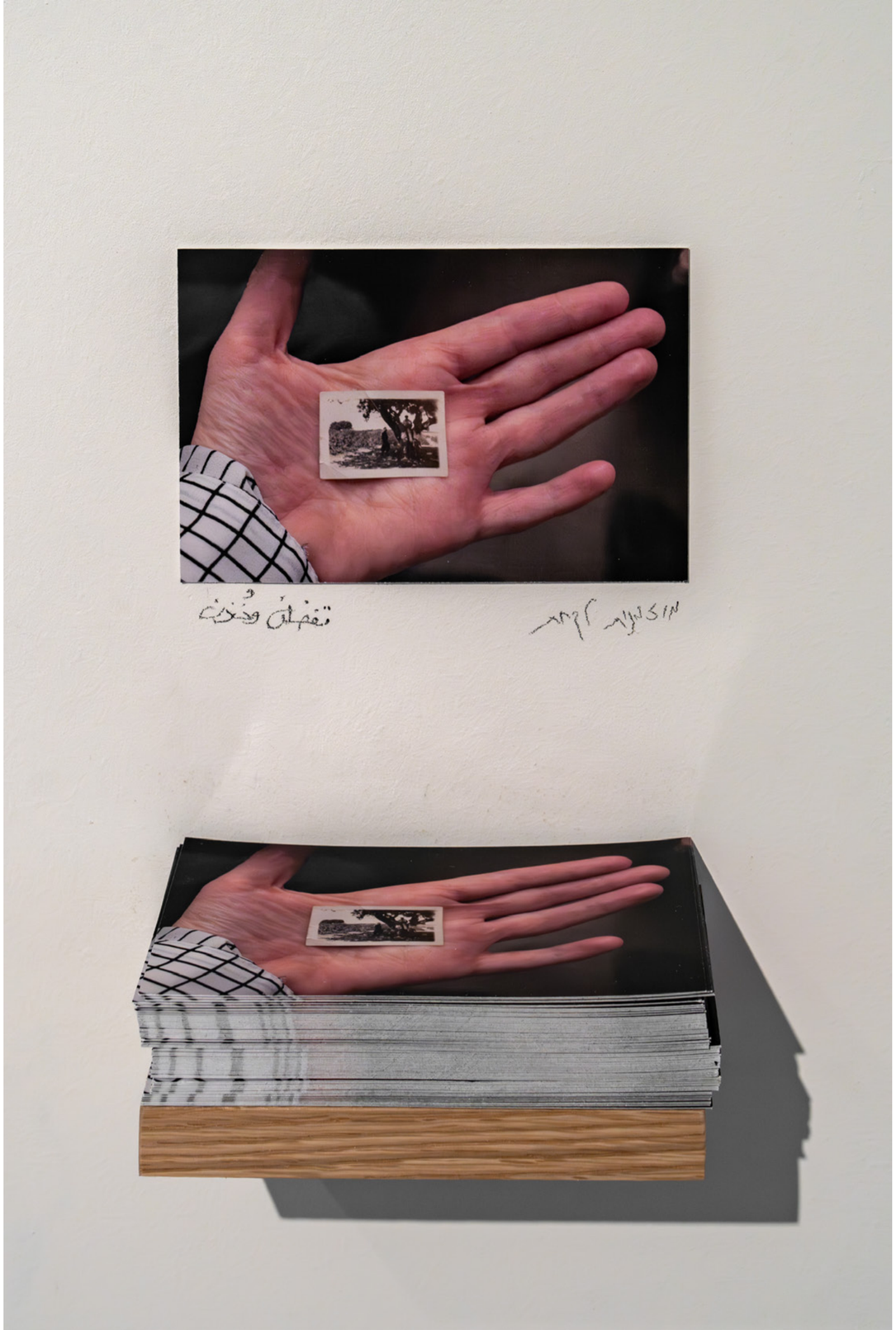

יד אוחזת בתצלום של צלם/ת אנונימי/ת, גלויה
يد تمسك بصورة ل/مصور/ة مجهول/ة, بطاقة بريدية
Hand holding a photo by an unknown photographer, postcard

Michal Baror

125 Kibbutz Galuyot Road, 2025
Wallpaper print, postcards, archival pigment prints

The work's starting point was three sycamore fig trees that grow on a traffic island in the middle of one of Tel Aviv's busiest roads. From there, the artist Michal Baror embarked on historical, spatial, photographic, and performative research, tracing the trees' changing incarnations alongside the political transformations the area has undergone since the early 20th century.

What sights did the three trees witness? How has the space around them changed over the years? What spatial role do they play today?

The work consists of several elements. The central and largest of these is the product of a performative action, in which the artist walked along the traffic island and photographed it section by section. She then joined the photographs into a 13-meter-long collagist image, taped to the museum's floor. Three white blind spots along the island stand for the tree trunks, which the artist could not photograph in her survey of its terrain. The other elements of the work are displayed on the wall and include three aerial photographs dated 1944, 1956, and 1968, with the three sycamores at their center; a photograph of the artist's hand holding a miniature photograph of a sycamore; and a reproduction of a painting by Reuven Rubin.

As in her previous works, Baror examines the history we tell ourselves: who writes it, who photographs it, and who holds it. Juxtaposing her own photographs with archival photographs, she looks at the city anew, through testimonies and traces that are often found on the sideline of the main narrative. Rather than leaving viewers outside the story, her works make them an inherent part of the meaning they produce.

אי תנועה, הדפסה על מדבקת רצפה
جزيرة مرورية, طباعة على ملصق أرضي
Traffic Island, printed floor sticker

דיוי בראל

אלפי שקיעות, 2025

טפט, קולאז'ים ווידיאו

ביצירתו, דיוי בראל משלב תצלומים של סביבות מוכרות עם תוספות קולאז'יסטיות – אלמנטים גזורים, משובצים או משובשים בתוך הדימוי העירוני – תוך שימוש בחומרי רשת, בתמונות נוף גנריות ובתיעוד אישי. גוף העבודות "אלפי שקיעות" ממשיך את עיסוקו המתמשך במרחב העירוני ובמתח שבין האידיאל האדריכלי לבין התממשותו במציאות היומיומית.

עבודות אלו מתמקדות בכיכר אתרים: אתר עירוני עתיר יומרות שהוקם בשנות השבעים בסגנון ברוטליסטי על ידי האדריכלים יעקב רכטר וורנר יוסף ויטקובה. הכיכר תוכננה במטרה שתהפוך למרכז בילוי עירוני מול הים, אך הפכה עם השנים לסמל של הזנחה וכישלון.

המיצב עשוי שתי עבודות טפט המוצגות זו מול זו, עבודת קולאז' ושתי עבודות וידיאו. עבודת טפט אחת מתפרשת על פני קיר שלם, כמעט: במרכזה גרם המדרגות האיקוני של הכיכר, ריק מאדם, "שתול" בתוך נוף הררי זר. עבודה נוספת כוללת נגזרות של אלמנטים מהכיכר: שני פנסי רחוב וספסל, הנטמעים ישירות בקיר המוזיאון. בעבודה שלישית מוצג האמן עצמו, שוכב על רצפת הכיכר ומכוסה בה: ספק ישן, ספק קבור, ספק מעלה עצמו קורבן על המזבח העירוני. עבודת הווידיאו "אלפי שקיעות", אשר נתנה למיצב את שמו, היא קולאז' נע של שקיעות מכיכר אתרים ומחוף גורדון שלמרגלותיו. היא כוללת דימויים מהארכיון האישי של האמן ומהרשת, המשתלבים באלמנטים שונים מכיכר אתרים. ברקע העבודה נשמע השיר "שקיעה אחת" בביצוע הזמר אדם (מילים: אלונה קמחי. לחן: יזהר אשדות). בעבודת הווידיאו "פטרייה" מתועדת ידו של בראל בנקודות שונות בכיכר אתרים, מחזיקה דימוי גזור של פטרייה – חלק מן האלמנט האדריכלי המזוהה עם הכיכר, שכבר הוסר.

עבור בראל, כיכר אתרים היא מחוז חפץ – מרחב של ילדות והתבגרות, זיכרון פרטי וציבורי, ופנטזיה לא־ממומשת. ההתאבלות שלו על המקום היא פעולה חיה: ניסיון להפעיל את האתר מחדש כמרחב על־זמני של מחיקה, הוספה ושיבוש. בעבודותיו אלה הוא מציע מחווה מרה־מתוקה וטעונה רגשית למרחב ציבורי כושל, שהפך לסמל עירוני מודחק – "רקוויאם לכיכר אתרים".

Davi Barell

Thousands of Sunsets, 2025

Wallpaper, collages, and video

In his work, Davi Barell combines photographs of familiar sites with collaged additions – elements that were cut out, inlaid, or distorted in the urban image – using online materials, generic landscape images, and personal documentation. Barell's body of work, **Thousands of Sunsets**, continues his exploration of the city and the tension between the architectural ideal and its realization in everyday life.

The focus of the works is Atarim Square: an ambitious urban site built in the 1970s in the Brutalist style by architects Yaakov Rechter and Werner Joseph Wittkower. The square was intended as an urban entertainment center facing the sea, but over the years it has become a symbol of neglect and failure.

The installation consists of two wallpaper works that face one another, a collage, and two video works. The video Thousands of Sunsets, which gives the installation its name, is a moving collage of sunsets over Atarim Square and Gordon Beach below it. The first wallpaper covers almost the entire wall: in its center, Barell incorporated the iconic staircase of the square, empty of people, "embedded" in a foreign mountain landscape. The second wallpaper work includes cutouts of elements from the square: two street lamps and a bench, integrated directly into the museum wall. The third work features the artist himself, lying on the square floor and covered in it: perhaps sleeping, maybe buried, possibly offering himself as a sacrifice on the urban altar. The video collage comprises images from the artist's personal archive and the internet, combined with various elements from the square itself. The work's soundtrack is the song "One Sunset," performed by the singer Adam (lyrics: Alona Kimhi, music: Izhar Ashdot). In the video Mushroom, Barell films his hand at various corners of Atarim Square, holding a cut-out image of a mushroom – alluding to the architectural element identified with the square, which has since been removed.

For Barell, Atarim Square is a longed-for place – a realm of childhood and adolescence, private and public memory, and an unrealized fantasy. His mourning for the place is a living act: an attempt to revive the site as a timeless domain of erasure, addition, and disruption. In these works, he offers a bittersweet and emotionally charged tribute to a failed public space that has become a repressed urban symbol – a "Requiem for Atarim Square."

ديفي برئيل

آلاف من حالات الغروب, 2025

ورق جدران, كولاجات وفيديو

في عمله, يدمج ديفي برئيل صورًا لبيئات مألوفة مع إضافات كولاجية - عناصر مقصوصة أو مُضمنة أو مُشوّهة داخل الصورة الحضرية - مع استخدام مواد شبكية وصور مناظر طبيعية عامة وتوثيقات شخصية. يستمر جسم أعماله في تناوله المستمر للفضاء الحضري والتوتر بين المثال المعماري وتحققه في الواقع اليومي. تركز أعماله في هذا المعرض على ميدان أتاريم: موقع حضري طموح تأسس في السبعينيات على الطراز الوحشي. صمم المهندسان المعماريان يعقوب ريختر وفيرنر يوسف فيتكوفير الميدان بهدف أن يصبح مركزًا ترفيهيًا حضريًا مقابل البحر, لكنه تحول مع مرور السنين إلى رمز للإهمال والفشل.

"آلاف من حالات الغروب" هو منشأة فنية تتكون من عملين من ورق الجدران معروضين مقابل بعضهما البعض, وعمل كولاج وعملي فيديو. يمتد عمل ورق الجدران الأول على جدار كامل تقريبًا: في وسطه درج الميدان الأيقوني, خالٍ من الناس, "مغروس" داخل منظر طبيعي جبلي غريب. يتضمن عمل ورق الجدران الثاني مشتقات من عناصر الميدان: عمودان للإنارة ومقعد, يندمجان مباشرة في جدار المتحف. العمل الثالث هو كولاج يُعرض فيه الفنان نفسه, مستلقيًا على أرضية الميدان ومغطى به: إما نائم, أو مدفون, أو يقدم نفسه قربانًا على المذبح الحضري.

عمل الفيديو "آلاف من حالات الغروب", الذي أعطى المنشأة الفنية أسمها, هو كولاج متحرك لغروب الشمس من ميدان أتاريم وشاطئ جوردون الواقع أسفله. وهو يتضمن صورًا من الأرشيف الشخصي للفنان ومن الإنترنت, تندمج مع عناصر مختلفة من ميدان أتاريم. في خلفية العمل تُسمع أغنية "غروب واحد" بصوت الفنان آدم (كلمات: ألونا كمحي. لحن: يزهار أشدوت). في عمل الفيديو "فطر" (المعروض في الطابق الثاني من المتحف) تُوثق يد برئيل في نقاط مختلفة من ميدان أتاريم, وهي تحمل صورة مقصوصة لـ فطر - جزء من العنصر المعماري المميز للميدان, والذي أُزيل بالفعل. يزرع برئيل من جديد الفطر في المشهد, وهو فعل يُستقبل بلامبالاة (عادةً) من قبل المارة.

بالنسبة لبرئيل, ميدان أتاريم هو مكان عزيز - فضاء طفولة ومراهقة, وذاكرة خاصة وعامة, وخيال لم يتحقق. حداده على المكان هو فعل حي: محاولة لتفعيل الموقع من جديد كفضاء فوق زمني للمحو والإضافة والتشويه. في أعماله هذه, يقدم لفتة مريرة حلوة ومشحونة عاطفيًا لفضاء عام فاشل, تحول إلى رمز حضري مكبوت - "ركوايام لميدان أتاريم".

זוהר גוטסמן

תל, 2025

אבן כורכר, גיר, שיש, גרניט, קירטון, דולומיט ומתכת

בפסליו, זוהר גוטסמן משלב טכניקות פיסול מסורתיות עם ידע ארכיאולוגי, דימויים מהתרבות הפופולרית וחומרים תעשייתיים. עבודותיו נראות כשרידים או מונומנטים מהעבר, אך כאשר מעמיקים להתבונן בהן מתגלה רובד עשיר נוסף, עתיר הומור וקריצות אל ימינו. כדבריו של האמן, "אני מייצר נבואות זעם עכשוויות מחומרים של פעם".

העבודה "תל", שהוצבה בחצר הפנימית של מוזיאון העיר, עשויה סוגים שונים של אבנים ומדמה תלולית הבוקעת מתוך האדמה ומרימה שולחן קיים בבית הקפה. מתחתיו נערמות דמויות מפוסלות זו על גבי זו.

שם העבודה מתכתב עם המושג הארכיאולוגי "תל" – אתר שבו נערמו זו על זו שכבות של יישובים קדומים – ועם שמה של העיר תל־אביב, המשלב עבר (תל) ועתיד (אביב).

בפסל עצמו חוברים יחד דימויים המאזכרים רגעים, אישים, אתרים ואירועים מוכרים ואזוטריים מההיסטוריה של תל־אביב ויפו: האתר הארכיאולוגי תל קסילה, סיפור הגרלת החלקות, סיפור יונה הנביא, הגמל של יריד המזרח ועוד. התל מעלה חלקים שנקברו בעומק התת־מודע העירוני, ובכך מציג שאלות לא רק על ההיסטוריה העשירה של המקום, אלא גם על היחס שלנו אליו – ואליה.

زوهار غوتسمان

تل, 2025

حجر الكركار, حجر جيري, رخام, غرانيت, طباشير, دولوميت ومعدن

في منحوتاته, يدمج زوهار غوتسمان تقنيات النحت التقليدية مع المعرفة الأثرية, وصور من الثقافة الشعبية, ومواد صناعية. تبدو أعماله كبقايا أو آثار من الماضي, ولكن عند التعمق في ملاحظتها, يُكشف عن طبقة غنية إضافية, مليئة بالفكاهة والإشارات إلى أيامنا هذه. وكما يقول الفنان: "أنا أنتج نبوءات غضب معاصرة من مواد الماضي".

نُصب عمل "تل" في الفناء الداخلي لمتحف المدينة, وهو مصنوع من أنواع مختلفة من الأحجار ويحاكي تلة تنبثق من الأرض وترفع طاولة موجودة في المقهى. وتحتها تتراكم شخصيات منحوتة بعضها فوق بعض.

اسم العمل يتناغم مع المفهوم الأثري "تل" - وهو موقع تراكمت فيه طبقات من المستوطنات القديمة بعضها فوق بعض - ومع اسم مدينة تل أبيب, الذي يجمع بين الماضي (تل) والمستقبل (أبيب).

في التمثال نفسه, تتحد صور تشير إلى لحظات وشخصيات ومواقع وأحداث معروفة وباطنية من تاريخ تل أبيب ويافا: موقع تل كسيلة الأثري, وقصة قرعة الأراضي, وقصة النبي يونس, وجمل معرض الشرق, وغيرها. يرفع التل أجزاء دُفنت في أعماق اللاوعي الحضري, وبذلك يطرح أسئلة ليس فقط حول التاريخ الغني للمكان, بل أيضًا حول علاقتنا به - وبها.

Zohar Gotesman

Tell, 2025

Kurkar stone, limestone, marble, granite, chalk, dolomite, and metal

Zohar Gotesman combines traditional sculpture techniques with archaeological knowledge, pop culture imagery, and industrial materials. At first glance, his works may look like historical relics or monuments, but a closer inspection will uncover another rich and playful layer, peppered with tongue-in-cheek references to our time. In the artist's words, "I create contemporary doomsday prophecies out of materials of the past."

Tell, installed in the City Museum's inner courtyard, is made of different types of stone and evokes a mound that seems to burst out of the ground, lifting one of the museum café's tables. Beneath it, sculpted figures are piled on top of one another.

The work's title echoes the archaeological term tell – a site where layers of ancient settlements have accumulated one on top of the other – as well as the name of the city Tel Aviv, which intertwines the past (תל, Tell) with the future (אביב, Aviv – spring).

The sculpture combines images that reference familiar and lesser-known moments, figures, sites, and events in the history of Tel Aviv and Yafo: the Tell Qasile archaeological site, the lottery of plots for Ahuzat Bayit, the biblical story of the prophet Jonah, the Levant Fair camel, and more. Tell brings to the surface fragments that were buried deep in the city's subconscious, raising questions not only about the rich history of the place but also about our relationship with it – and with the city.

טליה הופמן

البيارة שפירא, 2025

וידיאו, 12 דק׳

טליה הופמן חוקרת הבניות גאוגרפיות, גופניות והיסטוריות של המרחב המקומי באמצעות עבודות וידיאו ופרפורמנס ובפעולות השתתפותיות. עבודת הווידיאו החדשה שלה, "البيارة שפירא", מתמקדת בשכונה שבה היא מתגוררת כבר יותר מעשור. העבודה עוסקת בהיסטוריה של השכונה ובניסיון להנחיל אותה לילדיה. "כשעברתי לגור בשכונה, הופתעתי שלכל חלקה יש עץ לימון", היא מספרת. "אחרי כמעט מאה שנה, לא סביר שאלו עצים שנשארו מהפרדסים שנעקרו בנכבה, ב־1948. ובכל זאת, ההחלטה לנטוע עצי לימון כמעט בכל בית מהדהדת עבורי את הגירוש והמחיקה של החיים הפלסטיניים בעיר ומחוצה לה מאז ועד היום".

העבודה מתעדת סיור מודרך לילדות.ים ברחובות השכונה, שאותו הגתה האמנית יחד עם מורת הדרך ענת גרויסמן ובהשראת ספר ילדים בערבית שנכתב בשנת 2011 ועוסק בזכרונותיו של ילד שגדל בפרדסים של יפו/יאפא. הסיור מתנהל לאורך סדרת תחנות המעודדות חקירה ומשחק. משתתפיו ומשתתפותיו הצעירות.ים מתחקות.ים אחר עקבות הפרדסים. הן.ם נחשפות.ים לשפה הערבית דרך סיפור, מילים ושיר שהולחן במיוחד לסיור, עוברות.ים בין עצי הדר ובתים נטושים ומתבוננות.ים במפות היסטוריות.

העבודה צולמה ביום אחד, והמשתתפים.ות בה הם.ן ילדות.ים שגדלו יחד בגן יער קהילתי בקריית שלום במשך חמש שנים. הקִרבה והאינטימיות ביניהן.ם מאפשרות תנועה חופשית בין הקשבה, משחק ודמיון. התוצאה נעה בין רגעים של תצפית שקטה לבין התפרצויות של אנרגיה ילדית, ויוצרת מקצב המשקף את המתח בין העבר להווה, בין זיכרון למציאות. השילוב בין תיעוד עכשווי לשפה קולנועית פיוטית מאפשר להופמן להציג שאלות על אופני העברת ידע לילדים ועל האופן שבו הן.ם יכולות.ים לא רק להיחשף למרחב חיינו הטעון, אלא גם — אולי — לדמיין בו עתיד אחר.

מורת דרך: ענת גרויסמן | צילום: רני מונצ׳ | מוזיקה מקורית: גליה חי, אבי בללי | שיר ילדים בערבית: ווסים ח׳שיבון | סיפור ילדים בערבית: בעילום שם | קול: דלה טרביה
גורות מופלאות: אבשלום, אלכס, אמאני, זוזו, יהלי משה חי בללי, כרמי, כרם (גורי), ניני, רובין, תומרי

Thalia Hoffman

البيارة Shapira, 2025

Video, 12 min.

Thalia Hoffman explores geographical, bodily, and historical constructions of local space through video, performance, and participatory actions. Her new video work, البيارة Shapira, focuses on the neighborhood that has been her home for over a decade. The work takes on the history of the neighborhood and her attempt to pass it on to her children. “When I first moved to the neighborhood, I was surprised that every plot had a lemon tree,” she says. “After almost a century, it is unlikely that these are trees left over from the orchards that were uprooted in the Nakba, in 1948. And yet, for me, the decision to plant lemon trees in almost every house echoes the expulsion and erasure of Palestinian life in and outside the city since then to this day.”

The work documents a children’s guided tour of the neighborhood, which the artist conceived in collaboration with tour guide Anat Groysman, drawing inspiration from a children’s book in Arabic written in 2011 about the memories of a boy who grew up in the orchards of Yafo/Yafa. The tour follows a series of stops that encourage exploration and play. Its young participants trace the old orchards. They encounter Arabic through a story, words, and a song composed especially for the tour, wander among citrus trees and abandoned houses, and study historical maps.

The work was filmed in a single day with children who spent five years together at a community forest kindergarten in Kiryat Shalom. The closeness and intimacy among the children allow for free movement between listening, playing, and imagination. The result ranges from moments of quiet observation to bursts of childlike energy, creating a rhythm that echoes the tension between past and present, between memory and reality. Combining contemporary documentation with poetic cinematic language allows Hoffman to ask questions about the ways in which knowledge is transmitted to children and how they can not only be exposed to the charged space in which we live but also — maybe — imagine a different future in it.

Tour guide: Anat Groysman | Videographer: Rani Moncaz | Original music: Galia Hai, Avi Belleli | Arabic children’s song: Lyrics: Razak Alla Ata Alla, Melody: Nabile Abu Shakra | Voice and oud: Wassim Khshiboun | Voiceover: Dalleh Tarabey
The children: Avshalom, Alex, Amani, Zozo, Yahli Moshe Hai Balali, Karmi, Kerem (Guri), Nini, Robin, Tomri | Arabic children’s story: anonymous

تاليا هوفمان

البيارة שפירא, 2025

فيديو, 12 دقيقة

تاليا هوفمان باحثة في التكوينات الجغرافية والجسدية والتاريخية للفضاء المحلي من خلال أعمال الفيديو والأداء والأفعال التشاركية. يركز عمل الفيديو الجديد الخاص بها, "البيارة שפירא "، على الحي الذي تقيم فيه منذ أكثر من عقد. يتناول العمل تاريخ الحي ومحاولة نقله إلى أطفالها. "عندما انتقلت للعيش في الحي, فوجئت بأن لكل قطعة أرض شجرة ليمون", كما تقول. "بعد ما يقرب من مائة عام, من غير المرجح أن تكون هذه الأشجار بقايا من البساتين التي اقتُلعت في النكبة عام 1948. ومع ذلك, فإن قرار زراعة أشجار الليمون في كل منزل تقريبًا يتردد صداه بالنسبة لي كتعبير عن الترحيل والمحو للحياة الفلسطينية في المدينة وخارجها منذ ذلك الحين وحتى اليوم".

يوثق العمل جولة إرشادية للأطفال في شوارع الحي, تصورتها الفنانة بالتعاون مع المرشدة عنات غرويسمان, وبإلهام من كتاب للأطفال باللغة العربية كُتب عام 2011 ويتناول ذكريات طفل نشأ في بساتين يافا. تجري الجولة على طول سلسلة من المحطات التي تشجع الاستكشاف واللعب. ويتتبع المشاركون والمشاركات الصغار آثار البساتين. ويتعرضون للغة العربية من خلال قصة وكلمات وأغنية لحنت خصيصًا للجولة, ويمرون بين أشجار الحمضيات والبيوت المهجورة ويتأملون الخرائط التاريخية.

صُوِّر العمل في يوم واحد, والمشاركون فيه أطفال نشأوا معًا في روضة غابة مجتمعية في كريات شالوم لمدة خمس سنوات. تسمح العلاقة الوثيقة والحميمية بينهم بحركة حرة بين الاستماع واللعب والخيال. تتراوح النتيجة بين لحظات من المراقبة الهادئة وبين انفجارات من الطاقة الطفولية, وتخلق إيقاعًا يعكس التوتر بين الماضي والحاضر, وبين الذاكرة والواقع. يتيح الجمع بين التوثيق المعاصر واللغة السينمائية الشعرية لهوفمان طرح أسئلة حول طرق نقل المعرفة للأطفال وحول الكيفية التي يمكنهم بها ليس فقط التعرض لفضاء حياتنا المشحون, بل أيضًا - ربما - تخيل مستقبل آخر فيه.

مرشدة: عنات غرويسمان | تصوير: راني مونتساج | موسيقى أصليّة: غاليا حاي, آڤي بلَيلي | أغنية للأطفال بالعربية: وسيم خشيبون | قصة للأطفال بالعربية: الكاتبة مجهولة الاسم | صوت: دلّة طربيه
جروات رائعات: أڤشالوم, أليكس, أماني, زوزو, يَهلي موشي حاي بليلي, كرمي, كرم (غوري), نيني, روبين, تومري

אילנה זפרן

אזרחֵיוֹת העיר, 2025

איור וקומיקס

הקומיקסאית אילנה זפרן ידועה בשילוב של הומור חד ומבט ביקורתי על סוגיות חברתיות ופוליטיות באיוריה. בעבודתה "אזרחֵיוֹת העיר" – האיור הגדול ביותר שיצרה עד כה – מציגה זפרן את מפת תל־אביב כ"מפת מחאה" של תושביה הלא־אנושיים של העיר.

מקקים, ינשופים, סוסים, עטלפים, חתולי רחוב ועוד רבים אחרים מרימים בה את קולם ומביעים את מחאתם. מבעד לעיניהם נחשפות בעיות המוכרות גם לנו, כמו מצוקת דיור, רעש, זיהום סביבה ויוקר המחיה.

בסגנונה השנון והפיוטי, זפרן מפרשת מחדש את המושג שטבע אנרי לפבר, "הזכות לעיר". זכות זו כוללת את האפשרות להשתתפות פעילה בעיצוב המרחב העירוני, את הזכות לשוני ולנראות, ואת היכולת לניכוס: לעשות שימוש יומיומי במרחב העירוני ולעצב אותו מחדש לטובת אלה הגרים ופועלים בו. זפרן מרחיבה את ההגדרה הזו גם לעולם החי – וקוראת לנו לדמיין עיר רבת קולות, שבה גם לחיות יש חזון, דרישות וזכויות.

Ilana Zeffren

Animal City, 2025

Illustration and comics

Comics artist Ilana Zeffren is known for her blend of sharp humor and critical observations of sociopolitical issues in her illustrations. In her latest work, Animal City, the largest illustration she has created to date, Zeffren presents a map of Tel Aviv as a “protest map” of the city’s nonhuman residents.

Cockroaches, owls, horses, bats, alley cats, and many others raise their voices in protest. Through their eyes, the familiar problems come into view: housing shortages, noise, environmental pollution, and the soaring cost of living.

In her witty and poetic style, Zeffren reinterprets the term coined by Henri Lefebvre, “the right to the city.” This right includes the opportunity to take an active part in shaping the urban space, the right to difference and visibility, and the ability to appropriate: to use the urban space as part of everyday life and to reshape it to benefit those who live and work in the city. Zeffren extends this definition to the animal kingdom — and calls on us to imagine a polyphonic city, in which animals, too, have a vision, demands, and rights.

إيلانا زفران

حيواطنات المدينة, 2025

رسم وكوميكس

تُعرف رسامة الكوميكس إيلانا زفران بدمجها بين حس الفكاهة الحاد والنظرة النقدية للقضايا الاجتماعية والسياسية في رسوماتها. في عملها "مواطنات المدينة" - أكبر رسم أنجزته حتى الآن - تقدم زفران خريطة لتل أبيب كـ "خريطة احتجاج" لسكانها غير البشريين في المدينة.

الصراصير والبوم والخيول والخفافيش وقطط الشوارع وغيرها الكثير يرفعون أصواتهم فيها ويعبرون عن احتجاجهم. من خلال عيونهم, تُكشف مشاكل مألوفة لنا أيضًا, مثل أزمة السكن والضوضاء والتلوث البيئي وارتفاع تكاليف المعيشة.

بأسلوبها البارع والشاعري, تعيد زفران تفسير المفهوم الذي صاغه هنري لوفيفر, "الحق في المدينة". يشمل هذا الحق إمكانية المشاركة الفعالة في تصميم الفضاء الحضري, والحق في الاختلاف والظهور, والقدرة على التملك: الاستخدام اليومي للفضاء الحضري وإعادة تصميمه لصالح أولئك الذين يعيشون ويعملون فيه. توسع زفران هذا التعريف ليشمل عالم الحيوان أيضًا - وتدعونا إلى تخيل مدينة متعددة الأصوات, حيث يكون للحيوانات أيضًا رؤية ومتطلبات وحقوق.

אוגרחיות העיר

"אהבו את בעלי החיים... כי אוגרחים הם אויבינו כאן"
(אדולף היטלנשטיין)

הפסולת לא לים וחסל

הניחו לעבודתם הם בני זמנם

לכו מסביב

גבו לי הרכבת הקלה הרסה את אזור המחיה

פתרון דיור לעבדי השבת

לא קלה היא לא קלה דרכנו

ירוק וירוק העשב שלי

די לכיבוש השמיים

קטיפות וערנות

תנו לישון בשקט

לא לאוזניים מנבלים

תנו לחתולי אותנים לעבוד מהבתים

רעש נמאסת

שקט, מנמנמים

אל תיגע בשקמה

תנו פקוס לפיקוס

כן לאגזים לא לאוגרים

מלונה עם אחרי שקופים

נגמר לי הסוס

הניחו לסוסים.ות

הירקון מוסיף המון

יען לי צ'אנס

דין לכיפוד בין העצים

דרך שלום ירוק ירוק

FCK חלקמבה

לים נולד

Let My Fish Go

דגים לא שותקים

Free me

אנחנו לא קישוט

תנו לכלבות לעשות קניות

תנו לכלבים להיכנס למרכולים

סע לאט

כן לאוויר לא לזיהום

תנו לקפוץ בשקט

מקרא מחאה

- סביבה וקיימות
- צדק קהילתי
- עבדות
- הפרטת
- ביור
- חופש תנועה ותחבורה
- זכות המחיה

לחם, עבודה!

ראפת חטאב

1987, 2025

מיצב סאונד

ראפת חטאב הוא אמן רב־תחומי. עבודותיו עוסקות בקיום האישי והאנושי ובוחנות מורכבויות של זהות, שייכות ואינדיבידואליות באמצעות סאונד, וידיאו, צילום ומלאכת יד.

העבודה "1987" מבוססת על הקלטה משנת 1987, שבה נשמע קולו של חטאב בגיל חמש משיב לגננת שבוחנת אותו בדקלום. גן הילדים שבו למד חטאב שייך לבית הספר קולג' דה פרר, יפו – אחד מבתי הספר הוותיקים והחשובים ביפו, שהוקם ב־1882.

הבחינה כוללת דקלום שירים ושאלות, ומתנהלת תחילה בצרפתית ולאחר מכן בעברית: שתי שפות שאינן שפת אמו של האמן, אשר מתבקש להפגין את שליטתו בהן. לצד ההאזנה להקלטה מוצג צילום מוגדל של כיתת הגן מאותה שנה.

כמו בעבודות קודמות של חטאב, עבודה זו עוסקת בחוויות אישיות השזורות בהקשרים פוליטיים רחבים יותר, ובאופנים שבהם הזהות הפלסטינית במרחב הציבורי נתונה במתח תמידי עם סביבתה המורכבת ממגוון זהויות, דתות ושפות, בייחוד בעיר מעורבת כמו יפו.

רגע קטן מחייו של האמן מאפשר לו לחשוף את המתח בין שפת אמו לשפה הנרכשת, בין הקול האישי של ילד לבין מוסד חינוך המבקש להגדיר אותו ולהנחיל לו ערכים זרים מבחינה חברתית, סוציואקונומית ואפילו תרבותית.

נוכחותו של הצופה מול העבודה מייצרת מופע של עדות, ומעלה שאלות על תפקידה המשמעותי של השפה אשר מחד גיסא ממשטרת ומגדירה את הזהות הערבית היפואית, ומאידך גיסא מרחיבה אותה ומעניקה לה רבדים קוסמופוליטיים ורב־תרבותיים.

Raafat Hattab

1987, 2025

Sound installation

Raafat Hattab is a multidisciplinary artist. His works explore personal and human existence, touching on the complexities of identity, belonging, and individuality through sound, video, photography, and craft.

1987 is based on a recording from that year, in which the voice of five-year-old Hattab is heard responding to a kindergarten teacher who is testing his recitation. Hattab attended a kindergarten that belonged to the Collège des Frères de Jaffa – one of the oldest and most prestigious schools in Yafo, established in 1882.

The test – reciting poems from memory and answering questions – is conducted first in French and then in Hebrew, neither of them his mother tongue, though he is asked to demonstrate his proficiency in both. The audio recording is accompanied by an enlarged photograph of the kindergarten class of that year.

As with Hattab's previous works, 1987 explores a private experience against the backdrop of broader political contexts, and the ways in which Palestinian identity in the public sphere is in constant tension with its environment, composed of various identities, religions, and languages, especially in a mixed city like Yafo.

A small moment in the artist's life allows him to expose the tension between his mother tongue and the acquired language, between the individual voice of a child and the educational institution that sets out to define him and instill in him values foreign to him socially, socioeconomically, and even culturally.

The presence of the viewer in front of the work creates an act of bearing witness, raising questions about the significant role of language, which on the one hand polices and defines Yafo's Arab identity and on the other hand expands it and imbues it with cosmopolitan and multicultural layers.

رأفت حطاب

1987, 2025

منشأة صوتية

رأفت حطاب هو فنان متعدد التخصصات. تتناول أعماله الوجود الشخصي والإنساني وتستكشف تعقيدات الهوية والانتماء والفردية من خلال الصوت والفيديو والتصوير والحرف اليدوية.

العمل "1987" مبني على تسجيل من عام 1987, حيث يُسمع صوت حطاب في سن الخامسة وهو يجيب على معلمة الروضة التي تختبره في الحفظ عن ظهر قلب. روضة الأطفال التي درس فيها حطاب تابعة لمدرسة كلية الفرير, يافا - إحدى أقدم المدارس وأهمها في يافا, والتي تأسست عام 1882.

يشمل الاختبار تلاوة قصائد وأسئلة, ويتم إجراؤه أولاً بالفرنسية ثم بالعبرية: لغتان ليستا لغته الأم للفنان, والذي يُطلب منه إظهار إلمامه بهما. إلى جانب الاستماع للتسجيل, تُعرض صورة مكبرة لصف الروضة من ذلك العام.

كما في أعمال حطاب السابقة, يتناول هذا العمل تجارب شخصية متشابكة مع سياقات سياسية أوسع, والطرق التي تخضع بها الهوية الفلسطينية في المجال العام لتوتر دائم مع محيطها المعقد والمتنوع بهويات وديانات ولغات متعددة, وخاصة في مدينة مختلطة مثل يافا.

تتيح لحظة صغيرة من حياة الفنان له بالكشف عن التوتر بين لغته الأم واللغة المكتسبة, بين الصوت الشخصي لطفل ومؤسسة تعليمية تسعى إلى تعريفه وتلقينه قيمًا غريبة من الناحية الاجتماعية والاقتصادية, وحتى الثقافية.

بخلق حضور المشاهد أمام العمل عرضًا من الشهادة, ويثير أسئلة حول الدور الهام للغة التي من ناحية تقيد وتحدد الهوية العربية اليافية, ومن ناحية أخرى توسعها وتمنحها طبقات كونية ومتعددة الثقافات.

גיל יפמן

זֶר בתוכנו, 2025

מיצב השתתפותי

בעבודותיו עוסק גיל יפמן בסוגיות של מגדר, זיכרון וגוף תוך שימוש בחומרים רכים ובטכניקות המזוהות עם מלאכות יד מסורתיות. אחת מהן היא מלאכת הסריגה. בעיניו, אין זו רק פעולה חומרית, אלא מחווה גופנית־חברתית.

המיצב "זֶר בתוכנו" נוצר בהשתתפות סרגניות וסרגנים במהלך סדרת מפגשי סריגה שיזם האמן בשיתוף מרכזים קהילתיים בדרום ובמזרח העיר: קריית שלום, נחלת יצחק, פלורנטין, שכונת התקווה ומוזיאון העיר עצמו. האלמנטים הפרחוניים שנסרגו חוברו יחד ליצירת זר תלוי־תקרה הנפרש מעל מבקרי התערוכה. הזר מאזכר את גלגלי הפרחים המונחים בטקסי לוויה ובימי זיכרון ממלכתיים, אך כאן הוא מתהווה מתוך עבודת כפיים של שותפות ושותפים אקראיים, שיצרו אותו יחד בחומר רך ובשעות ארוכות של עשייה משותפת. בהשראת חזון אחרית הימים של ישעיהו, אם כך, יפמן מציע לגייס את מה שהוא מכנה "צבא של סרגני מצפון" לפעולה אמנותית קהילתית – "וכתתו חרבותם לחוטים וחניתותיהם למסרגות".

התנועות החוזרות של חיבור ופרימה יוצרות מרחב פיוטי־פוליטי שבו האישי והציבורי נשזרים זה בזה, הפעולה הפרטית נטמעת בתוך מארג רחב, והקשרים האנושיים שנוצרים במפגשי הסריגה הופכים לחלק מהתוצר הסופי גם אם אינם גלויים לעין הצופה. כך מפרק יפמן את המחווה הלאומית־רשמית ומציע תחתיה טקס קהילתי חלופי: מרחב של יצירה משותפת, "חמ"ל של חמלה", כדבריו, שבו מתרקם לא רק תוצר אמנותי סופי, אלא גם מארג חי של קשרים אנושיים – והצעה לדמיין מחדש את אפשרויות הזיכרון, התיקון והחיים המשותפים בעיר.

תודה רבה לכל הסרגניות והסרגנים שלקחו חלק:
ג'ודי אייזן, בר אמגר, אילנית אלנתנוב, נועה קירשנר, דליה אידלמן, רותי מלובני, ריקי קרין, מאשה גלזר, מאיה בן אריה, פולה סינואני, חנה אידלוביץ, דפנה הופשטטר, דבורה בורנשטיין, רותי גבאי, חוה שבתאי, זהבה שילון, אורנה עקיבא, יסכה נחשון, צופית עברי, רחל לוי, לינדה דהרי, רותם אנגלמאייר, רותי כהן, גילה בבאוץ, תמר דוידסון, שרית חלפון, גבירה כספי חכם, טלי מעוז, רחל שפירא, הלנה פרנק, נעמי שפר, בת שחר גורפינקל, ליאת פופוביץ, טובה אהרונוב, אתי ארז, סיון ארונוב, עדי ארגוב, מרילין אמבך, לילך אלמוג, מלי אלדר, אלן יסקי, ג'ינה בן דוד, אסתר בן חזקיה, עמנואלה בן טובים, גלית בן יהודה, שולמית בן יהודה, דפנה דריאל, אורה ברוק, אירית ברין, טל ברביבאי, שפרה בראון, יעל בורגר, בועז בלום, לילך בלום, ברכה צרוק, איריס לוי פלחטה, שלי כץ, ריטה קולבצקי, טלי קולקו, יערה הררי, אוטה חירותי, רות זוסמן, רחל ינקולוביץ, מזל יקיר, גלית שדה, אירית שתיוי, שרון שטיינברג, תמר ששון, מור הלוי, יעל עופר, רינה עידן, עלמא עשאל, מתן מרום, נירה אסתר סזגר, מעין נחמה, תמר מילוא, מיכל מיכאלי, ליטל ליכטנשטיין, יולי נייס דהאן, עדי נייס דהאן, רינה ויצבסקי, מרה וקסלר, גלית תפילין, שלומית קלצ'קין, שושי רספורט, דבי רמון אנסבכר, תיקי רג'ואן, גלית צפורי, ורד צדוק, דבורה צ'יקו, גילת צ'יקו, אלה צ'רקהם, נעמי גלור, אורה גבירצמן, אסתי פומרנץ, ליאת פופ, טלי דלאל, איבון קאהן, איתי תנעמי

1 דנה גילרמן, "איך לנטרל חומר נפץ באמצעות פצצות", "כלכליסט", 2017.

Gil Yefman

Strange Wreath, 2025
Participatory installation

In his works, Gil Yefman explores issues surrounding gender, memory, and the body, using soft materials and techniques identified with traditional crafts. One of these is crochet, which for him is not only a material act but also a bodily and social gesture.

The installation Strange Wreath was created in collaboration with crocheters in a series of crochet sessions that the artist initiated together with community centers in south and east Tel Aviv: Kiryat Shalom, Nahalat Yitzhak, Florentin, HaTikva Quarter, and the City Museum itself. The crocheted floral elements were joined to create a wreath suspended from the ceiling, unfolding above visitors' heads in the exhibition space. The wreath recalls those laid at funerals and state memorial ceremonies, but here it is the product of chance collaborators, who created it together in soft material and long hours of common handiwork. Inspired by Isaiah's End of Days prophecy, Yefman proposes to mobilize what he calls "a brigade of conscientious crocheters" for a communal artistic action – "and they shall beat their swords into yarn, and their spears into crochet hooks."

The repeated gestures of connecting and unraveling create a poetic-political space, where the personal and the public are intertwined, the private action is assimilated into an expansive fabric, and the human connections created in the crochet sessions become part of the finished work, even if they are not visible to the viewer. In this way, Yefman dismantles the official national gesture and proposes an alternative communal ritual in its place: a space of shared creation, a "compassion war room," as he dubbed it. There, as the final artistic object takes shape, a living web of human connection is woven alongside it – reimagining possible memory, repair, and shared life in the city.

1 Dana Gillerman, "How to Defuse Explosives with Bombs," Calcalist, 2017 (in Hebrew).

جيل يفمان

باقة الغريب, 2025
منشأة تشاركية

في أعماله, يتناول جيل يفمان قضايا الجندر والذاكرة والجسد باستخدام مواد لينة وتقنيات مرتبطة بالأشغال اليدوية التقليدية. إحداها هي حرفة الحياكة. في نظره, هذه ليست مجرد عملية مادية, بل هي لفتة جسدية-اجتماعية.

العمل الفني "باقة الغريب" تم إنشاؤه بمشاركة حائكات وحائكين خلال سلسلة من لقاءات الحياكة التي بادر إليها الفنان بالتعاون مع المراكز الجماهيرية في جنوب وشرق المدينة: كريات شالوم, نحلات يتسحاق, فلورنتين, حي هتيكفا ومتحف المدينة نفسه. تم ربط العناصر الزهرية التي تم حياكتها معًا لإنشاء إكليل معلق من السقف يمتد فوق زوار المعرض. يشير الإكليل إلى أكاليل الزهور الموضوعة في مراسم الجنازة وأيام الذكرى الرسمية, ولكن هنا يتجسد من خلال العمل اليدوي لشراكة وشركاء عشوائيين, قاموا بإنشائه معًا بمادة ناعمة ولساعات طويلة من العمل المشترك. مستوحى من رؤية تالي الأيام لإشعيا, يقترح يفمان تجنيد ما يسميه "جيش من حائكي الضمير" لعمل فني مجتمعي - "ويحولون سيوفهم إلى خيوط ورماحهم إلى إبر حياكة".

إن الحركات المتكررة للوصل والفك تخلق فضاءً شعريًا وسياسيًا تتشابك فيه الذاتية والعامة, وتندمج فيه العملية الخاصة في نسيج واسع, وتصبح العلاقات الإنسانية التي نشأت في لقاءات الحياكة جزءًا من الناتج النهائي حتى لو لم تكن ظاهرة لعين المشاهد. وهكذا يفكك يفمان البادرة الوطنية-الرسمية ويقترح بدلاً منها طقسًا مجتمعيًا بديلاً: فضاء من الخلق المشترك, "غرفة عمليات من التعاطف", على حد تعبيره, لا يتشكل فيه نتاج فني نهائي فحسب, بل أيضًا نسيج حي من العلاقات الإنسانية - واقتراح لإعادة تصور إمكانيات الذاكرة والإصلاح والحياة المشتركة في المدينة.

1 دانا غيلرمان, "كيفية تحييد مادة متفجرة بواسطة قنابل", "كلكليست", 2017.

המפה החברתית
الخريطة الاجتماعية
THE SOCIAL MAP

להתנגד
נחמד של הפלשתים

Sailing the yarkon river | שייט על נהר הירקון

עפרי כנעני

רשימות מינוריות, 2025

וידיאו, 11 דק'

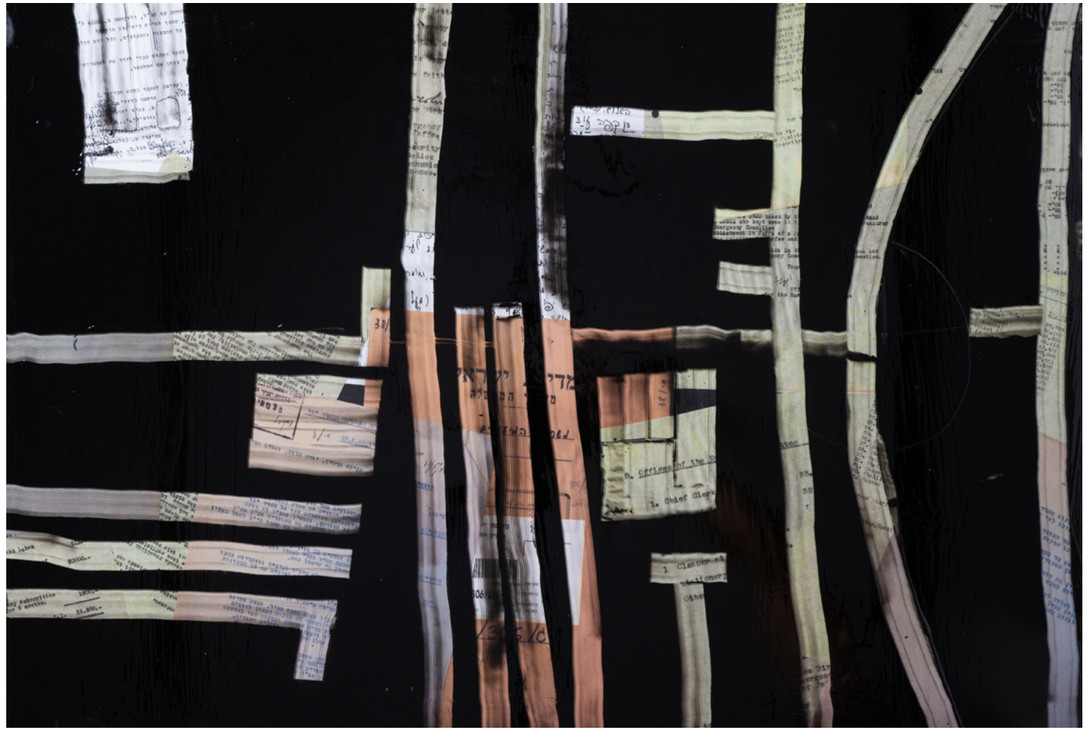

עפרי כנעני פועלת בשדה שבין מדיה, פרפורמנס ותיאוריה ביקורתית. בעבודותיה היא בוחנת את היחסים שבין ידע, גוף, טכנולוגיה ומרחב.

בעבודה "רשימות מינוריות" כנעני משתמשת במסמכים ארכיוניים, במפות, בעדויות ובקטעי וידיאו כדי להתחקות אחר גבול שחדל להתקיים פיזית אך ממשיך להדהד בזיכרון העירוני ובתשתיות החברתיות עד היום: קו הגבול הבלתי־נראה של הממשל הצבאי שפעל ביפו בשנים 1948–1950.

העבודה מתמקדת ב"אלימות ביורוקרטית": מערכת של שליטה המבוססת על ניהול אדמיניסטרטיבי של תנועה וגישה, ומתנה כל מעבר בעיר בקבלת אישורים. כיצד יכולה אלימות לפעול דווקא דרך פרקטיקות מנהליות כמו רשימות ממוספרות ונתונים סטטיסטיים?

העבודה מתקיימת על שולחן ומצולמת במבט־על – נקודת מבט המזוהה לרוב עם עמדת הריבון. על השולחן מסודרים מסמכים, מפות, אובייקטים פיזיים ומסכים ניידים. עריכה רב־שכבתית של תצלומים, סרטונים ודימויים יוצרת מפה דינמית ועל־זמנית של יפו/יאפא, אשר חופש התנועה מנוהל בה באופן לא צפוי והגבולות הגשמיים והסמליים נותרים קיימים ומוחשיים גם כשאינם נראים. ההיתרים, המחסומים והעיכובים לא נעלמו, רק שינו צורה.

Ofri Cnaani

Minor Inscriptions, 2025

Video, 11 min.

Ofri Cnaani's practice spans media, performance art, and critical theory, exploring the relationships between knowledge, body, technology, and space.

In Minor Inscriptions, Cnaani uses archival documents, maps, testimonies, and video footage to trace a border that has ceased to exist physically but still resonates in the city's memory and social infrastructure to this day: the invisible border of the military government that operated in Yafo in 1948–1950.

The work focuses on "bureaucratic violence": a system of control based on the administrative regulation of movement and access, where every passage through the city requires permits. How can violence operate through administrative practices like numbered lists and statistical databases?

The work takes place on a desk and is filmed from above – the overhead view often associated with the position of the sovereign. Documents, maps, physical objects, and mobile screens are arranged across the desk. A multilayered montage of photographs, videos, and images creates a dynamic and timeless map of Yafo/Yafa, where freedom of movement is managed unpredictably and the physical and symbolic borders remain palpable, even if they are invisible. The permits, checkpoints, and detentions have not disappeared; they have only changed form.

عُوفري كنعاني

قوائم هامشية, 2025

فيديو, 11 دقيقة

تعمل عُوفري كنعاني في الحقل الواقع بين الإعلام, والأداء, والنظرية النقدية. وفي أعمالها, تستكشف العلاقات بين المعرفة, والجسد, والتكنولوجيا, والفضاء.

في عمل "قوائم هامشية" , تستخدم كنعاني وثائق أرشيفية, وخرائط, وشهادات, ومقاطع فيديو لتتبع أثر حدود توقفت عن الوجود المادي لكنها لا تزال تتردد في الذاكرة الحضرية والبنى التحتية الاجتماعية حتى اليوم: خط الحدود غير المرئي للحكم العسكري الذي عمل في يافا في السنوات 1950-1948.

يركز العمل على "العنف البيروقراطي": نظام من السيطرة يعتمد على الإدارة الإدارية للحركة والوصول, ويشترط كل تنقل في المدينة بالحصول على تصاريح. كيف يمكن للعنف أن يعمل تحديدًا من خلال الممارسات الإدارية مثل القوائم المرقمة والبيانات الإحصائية؟

يجري العمل على طاولة ويُصوَّر من منظور علوي - وهو منظور يُعرَف غالبًا بمنظور السلطة الحاكمة. على الطاولة, تُرتَّب وثائق وخرائط وأشياء مادية وشاشات محمولة. يخلق مونتاج متعدد الطبقات من الصور الفوتوغرافية ومقاطع الفيديو والصور خريطة ديناميكية وعابرة للزمن ليافا, حيث تُدار حرية الحركة فيها بشكل غير متوقع وتبقى الحدود المادية والرمزية قائمة وملموسة حتى عندما تكون غير مرئية. التصاريح والحواجز والتأخيرات لم تختفِ, بل غيّرت شكلها فقط.

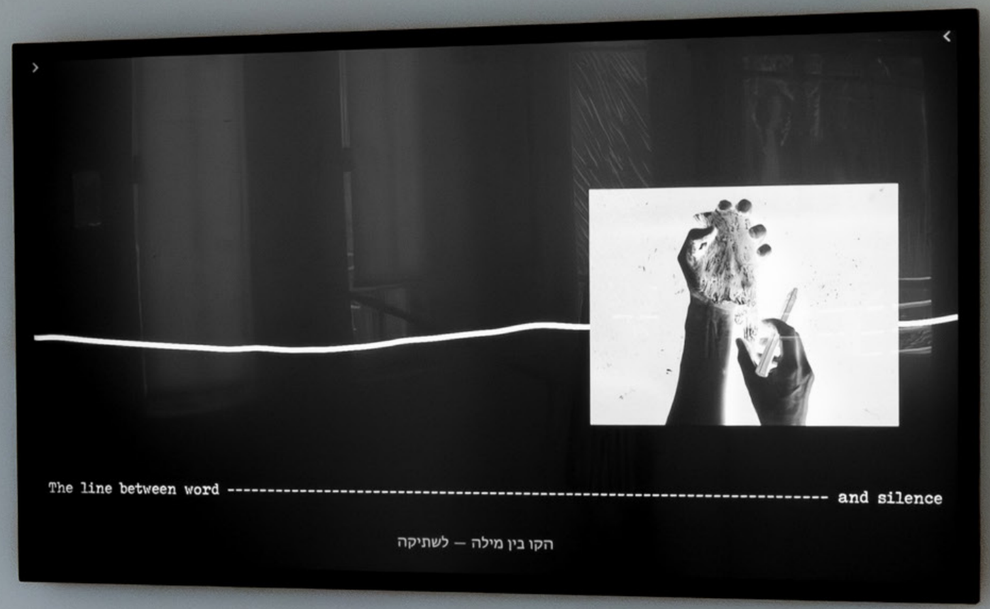
The line between word ---------- and silence
הקו בין מילה – לשתיקה

הילה לולו לין פרח כפר בירעים

המדרון, 2025
וידיאו, 17:51 דק'

הר עפר, 2018
טקסט על קיר [מתוך אוסף_עצמ[א]י 018]

שתי עבודותיה של האמנית הילה לולו לין פרח כפר בירעים מייצגות חלק קטן מהשפה העשירה של האמנית, שיצירתה המתפרשת על פני למעלה מארבעה עשורים כוללת פרפורמנס, רישום, הדפס, תחריט, וידיאו וכתיבה. יצירותיה נעות בין האינטימי לפוליטי, בין יומיום למצבים מיתיים, תוך עיסוק מתמשך בגוף, במגדר, בזהות ובשפה.

עבודת הווידיאו "המדרון" צולמה בפארק המדרון שביפו/יאפא. האמנית נעה לרוחבו ולאורכו של חוף יאפא, מדרום לצפון וממזרח למערב, בכיוונים מקבילים ומנוגדים. היא מגלגלת אבן ראשה מבית המשפחה בכפר בירעים, אוחזת דגל לבן שבמרכזו מחורר עיגול, מגלגלת פקעת של חוטים זהובים ומבצעת עוד פעולות המתרחשות בו בזמן בתוך הגוף ובינו לבין העיר והים. מדרון הוא גם שם הפארק שבו מצולמת עבודת הווידיאו "הדשא הירוק מהוא הסוד שלך"; גם תוואי של תנועה גאוגרפית, מטאפיזית, פנימית; וגם דימוי של הליכה על הסף.

"לעבודה יש נראטיב פנימי מופשט", כותבת האמנית. "ניתן לחשוב לחוות אותה, לופ תקוע עד. סוף המקום. קצ הזמן. אי הנחת, מבורכת. הכרחית היא בעת המרה הזו".

העבודה השנייה, השיר "הר עפר", הוצגה (במאוזן) על קיר גרם המדרגות. השיר כתוב ב"פונט לולו" — הגופן שפיתחה האמנית מתוך כתב ידה. כמו בשאר שיריה הרבים, השפה הופכת למרחב חי, ומילים שלמות ומשובשות לוקחות אותנו למסע מילולי, גופני ורגשי בו. שתי העבודות נעות על הציר שבין ההווה העכשווי המדמם לבין העתיד הלא־ידוע.

המדרון
צילום ועריכה: יאיר מיוחס
הפקה ופרופס: צוות שרנקה [شرنقة]
שמלה שחורה: אתי בן אושר
איש [נוכח_נפקד]: חנא פרח כפר בירעים
אישה [מלח_הארצ]: הילה לולו לין פרח כפר בירעים
תודות: פואד, ניג'מה, סאוסאן

هيلا لولو لين فرح كفر برعم

المنحدر, 2025
فيديو, 17:51 دقيقة

جبل ترابي, 2018
نص على جدار [من مجموعة ذاتية 018]

يمثل العملان للفنانة هيلا لولو لين فرح كفر برعم ,جزءًا صغيرًا من اللغة الغنية للفنانة, التي يشمل إنتاجها الممتد لأكثر من أربعة عقود الأداء والرسم والطباعة والنقش والفيديو والكتابة. تتراوح أعمالها بين الخاص والعام, وبين اليومي والمواقف الأسطورية, مع انشغال مستمر بالجسد, الجندر, الهوية واللغة.

صُوِّر عمل الفيديو "المنحدر" في حديقة المنحدر في يافا. تتحرك الفنانة على طول وعرض شاطئ يافا, من الجنوب إلى الشمال ومن الشرق إلى الغرب, في اتجاهات متوازية ومتعاكسة. تدحرج شاهد قبر من منزل العائلة في كفر برعم, وتمسك بعلم أبيض مثقوب بدائرة في وسطه, وتدحرج بكرة من الخيوط الذهبية, وتنفذ المزيد من الأفعال التي تحدث في الوقت نفسه داخل الجسد وبينه وبين المدينة والبحر. "ميدرون" هو أيضًا اسم الحديقة التي صُوِّر فيها عمل الفيديو, "يا عشب أخضر ما هو سرك"؛ وهو أيضًا مسار لحركة جغرافية وميتافيزيقية وداخلية؛ وصورة للمشي على الحافة.

"للعمل سرد داخلي مجرد", تكتب الفنانة. "يمكن التفكير فيه وتجربته, حلقة عالقة حتى نهاية المكان. قص الزمن. عدم الارتياح, مباركة. ضروري في هذا الوقت المر."

شعر "جبل ترابي" الذي عُرض (أفقيا)على جدار الدرج مكتوبا بـ "خط لولو" - الخط الذي طورته الفنانة من خط يدها. كما هو الحال في بقية قصائدها العديدة, تصبح اللغة مساحة حية, وكلمات كاملة ومشوهة تأخذنا في رحلة لفظية وجسدية وعاطفية. يتحرك العملان على محور يربط بين الحاضر الدامي غير البعيد والمستقبل المجهول.

المنحدر
تصوير ومونتاج: يائير ميوحاس
إنتاج ودعائم: فريق شرنقة
فستان أسود: إيتي بن أوشر
رجل [حاضر_غائب]: حنا فرح كفر برعم
امرأة: هيلا لولو لين فرح كفر برعم
شكرًا لـ: فؤاد, نجمة, سوسن

Hila Lulu Lin Farah Kufer Bir’im

The Slope, 2025
Video, 17:51 min.

Har Afar / Mountain of Dirt, 2018
Wall text work [from private collection 018]

The two works by artist Hila Lulu Lin Farah Kufer Bir’im featured in the exhibition offer a glimpse into the artist’s rich language, developed over more than four decades in performance, drawing, printmaking, etching, video, and text works. Her practice ranges from the intimate to the political, from the quotidian to the mythical, while continuously exploring the body, gender, identity, and language.

The video work The Slope was filmed in Midron Park (“Slope Park”) in Yafo/Yafa. The artist moves across and along Yafa’s coast, from south to north, east to west, in parallel and opposite directions. In the video, she is seen rolling a cornerstone from her family home in Kufer Bir’im, holding a white flag with a circular hole in its center, rolling a skein of golden thread, and so on — actions that take place simultaneously within the body and between the body, the city, and the sea. Midron is also the name of the park where the video work The Green Grass What Is Your Secret was filmed — both an outline of geographic, metaphysical, and internal movement, and an image of walking on the edge.

“The work has an abstract inner narrative,” writes the artist. “It can be contemplated experienced, a loop stuck till. end of place. end of time. the unease, blessed. Essential it is in this bitter time.”

The poem Har Afar / Mountain of Dirt (displayed horizontally) on the stairwell wall is written in Lulu Font — the font that the artist invented based on her own handwriting. As in her other poems, language becomes a living space, and whole and broken words take us on a verbal, physical, and emotional journey.

Both works travel along the line between the bloodstained present and an unknown future.

The Slope
Videography and editing: Yair Meyuhas
Production and props: Sharanka
Black dress: Eti Ben Osher
Man [present_absentee]: Hanna Farah-Kufer Bir’im
Woman [salt_of_the_earth]: Hila Lulu Lin Farah Kufer Bir’im
Thanks to: Fuad, Nijma, Sawsan

אוהד מטלון

תל־אביב, הד פעולות, 2025

צילום ומיצב צילומי

אוהד מטלון עסוק במתח שבין קביעות לרגעיות, בין חומר מוצק לדימוי חולף. מושא המחקר בעבודותיו הוא מדיום הצילום עצמו, שבו אינו רואה כלי לתיעוד, אלא כלי לפירוק ובנייה מחדש של אובייקטים וסביבות, רובן אורבניות. מתוך עמדת משוטט עירוני ספקן, מטלון מבקש לפתוח מרחב פרשנות שבו הצופה מוזמן לתהות: מה הוא רואה? מה היה במציאות? ומה יכול עוד לקרות?

ארבע עבודותיו מייצרות שפה של פרגמנטים: פעם אלו עננים שהשתקפות במראה מורידה אותם אל האדמה, פעם אלו מצלמות ומכונות מפורקות, פעם ספה שמישהו הוריד לרחוב ונראית מבעד לעדשת המצלמה כמו פסל מופשט. העבודות של מטלון בוחנות את הגבול בין פעולה פיסולית לבין פעולה תצלומית, כשהחפצים מהמרחב העירוני הופכים לפסלים מצולמים, ואילו התצלומים מודפסים ומוצבים כפסלים בחלל.

במרקם העירוני המתעתע של תל־אביב—יפו – עיר שנכתבת ונמחקת שוב ושוב – מטלון מאתר רגעים שמעידים על סדקים בסדר הקיים, ופותח דרכם מרחבים של אי־ודאות, השהיה והשתנות.

أوهاد متالون

تل أبيب, أصداء أفعال, 2025

تصوير وإنشاء تصويري

يهتم أوهاد متالون بالتوتر القائم بين الثبات واللحظية, وبين المادة الصلبة والصورة العابرة. موضوع البحث في أعماله هو وسيط التصوير نفسه, الذي لا يراه أداة للتوثيق, بل أداة لتفكيك وإعادة بناء الأشياء والبيئات, ومعظمها حضرية. انطلاقًا من موقف متجول حضري متشكك, يسعى متالون إلى فتح مساحة تفسيرية يُدعى فيها المشاهد إلى التساؤل: ماذا يرى؟ ماذا كان في الواقع؟ وماذا يمكن أن يحدث أيضًا؟

تنتج أعماله الأربعة لغة من الشظايا : فتارة تكون غيومًا تعكسها مرآة لتنزلها إلى الأرض, وتارة تكون كاميرات وآلات مفككة, وتارة أريكة أنزلها شخص ما إلى الشارع وتبدو من خلال عدسة الكاميرا كتمثال تجريدي. تستكشف الأعمال الحدود بين الفعل النحتي والفعل التصويري, حيث تتحول الأشياء من الفضاء الحضري إلى منحوتات مصورة, بينما تُطبع الصور وتُعرض كمنحوتات في الفضاء.

في النسيج الحضري الخادع لتل أبيب – يافا – المدينة التي تُكتب وتُمحى مرارًا وتكرارًا – يحدد متالون لحظات تشير إلى تشققات في النظام القائم, ويفتح من خلالها مساحات من اللايقين والتعليق والتغيير.

Ohad Matalon

Action's Echo, Tel Aviv, 2025

Photography and photographic installation

Ohad Matalon explores the tension between permanence and ephemerality, between solid matter and fleeting image. His practice centers on the photographic medium itself, which he sees not as a documentary tool but as a means of disassembling and reassembling objects and environments, usually urban ones. Assuming the position of a skeptical flâneur, Matalon sets out to open an interpretive space where viewers are invited to question: What are we seeing? What was really there? And what else could happen?

Matalon's four works together form a language of fragments: clouds that come down to earth through a mirror, dismantled cameras and apparatuses, a sofa that someone had left on the street, which looks like an abstract sculpture when viewed through the camera lens. The works explore the boundary between a sculptural action and a photographic action, as the objects in the urban space become photographed sculptures, and the photographs are printed and placed around the space as sculptures.

In the deceptive urban fabric of Tel Aviv–Yafo – a city written and erased again and again – Matalon finds moments that attest to cracks in the existing order, and through these, opens spaces of uncertainty, pause, and change.

תנועה ציבורית

עמדות (מוזיאון העיר תל־אביב־יפו, 6–2025)
פרפורמנס

מאז הקמתה ב־2006, קבוצת תנועה ציבורית הציגה במוזיאונים ובמוסדות אמנות בארץ ובעולם עבודות פרפורמטיביות העוסקות בכוריאוגרפיות חברתיות, במופעים פוליטיים ובצורות של זיכרון אזרחי. המרחב הציבורי, המוזיאון ומוסדות המדינה הם הבסיס של הקבוצה למחקר ולפעולה, ומאפשרים לה להפנות מבט מעמיק אל הכוחות, המנגנונים והזהויות המופיעים בהם – ואל הקונפליקט הטמון בהם.

הפעולה "עמדות (מוזיאון העיר תל־אביב־יפו, 6–2025)" הוצגה בעבר בגרסאות שונות, שהותאמו כל אחת למקום. הגרסה הנוכחית התקיימה כמה פעמים במהלך התערוכה. בפעולה זו, שני גושים זמניים של אנשים מתהווים שוב ושוב בהתאם לקריאות המבטאות עמדה אזרחית, השקפת עולם, העדפה, טעם, עובדה או טענה מוסרית.

ראש תנועה ציבורית: דנה יהלומי
חברי תנועה ציבורית: אור אשכנזי, מעיין חורש, אבשלום לטוכה, גלי ליבריידר, משי אולינקי, טל אדלר, אופיר קונביץ', ניצן בן שם
ייעוץ אמנותי: טל יחס
עיצוב מדים: גלי ליבריידר
הפקה: שירה סנדיק

הפעולה "עמדות" נוצרה בידי דנה יהלומי ועומר קריגר במסגרת עבודתם המשותפת בתנועה ציבורית (2011–2006)

צילום: אייל תגר

Public Movement

Positions (Tel Aviv-Yafo City Museum, 2025–26)
Performance

Since its establishment in 2006, Public Movement has staged performative works that explore social choreographies, political spectacles, and forms of civic memory at museums and art venues in Israel and worldwide. The public space, the museum, and state institutions serve as the group's basis for research and action, allowing it to take a deep look at their underlying forces, mechanisms, and identities – and at the conflict they hold.

The action Positions has been performed in several iterations, each tailored to its location. The current version was performed several times during the exhibition. In this action, two temporary blocs of people repeatedly form around declarations that express a civic position, worldview, preference, taste, fact, or moral claim.

Head of Public Movement: Dana Yahalomi
Public Movement Members: Or Ashkenazi, Maayan Horesh, Avshalom Latucha, Gali Libreider, Mashi Olinky, Tal Adler, Ofir Konwitz, Nitzan Ben Shem
Artistic consultant: Tal Yahas
Uniform design: Gali Libreider
Production: Shira Sandik

The action Positions was created by Dana Yahalomi and Omer Krieger as part of their collaborative work in Public Movement (2006–2011).

Documentation: Eyal Taggar

الحركة الجماهيرية

مواقف (متحف مدينة تل أبيب - يافا, 6-2025)
عرض أدائي

منذ تأسست عام 2006, قدمت مجموعة "حركة جماهيرية" عروضاً في متاحف ومؤسسات فنية في البلاد والعالم تتناول الكوريغرافيا الاجتماعية والعروض السياسية وأشكال الذاكرة المدنية. الفضاء العام والمتاحف ومؤسسات الدولة هي أساس المجموعة للبحث والعمل, وتمكنها من توجيه نظرة متعمقة إلى القوى والآليات والهويات التي تظهر فيها - وإلى الصراع الكامن فيها. الإمكانات الجماعية هي التي تحرك أعضاء "حركة جماهيرية": "الإمكانيات السياسية والجمالية الكامنة في مجموعة من الأشخاص الذين يعملون معًا".

تم تقديم العرض "مواقف (متحف مدينة تل أبيب - يافا, 6-2025)" في إصدارات مختلفة في الماضي, تم تكييف كل منها لتناسب المكان. سيقدم الإصدار الحالي عدة مرات خلال المعرض, في ساحة بياليك. في هذا العمل, تتشكل كتلتان مؤقتتان من الناس مرارًا وتكرارًا وفقًا للنداءات التي تعبر عن موقف مدني, ورؤية عالمية, وتفضيل, وذوق, وحقيقة, أو ادعاء أخلاقي.

رئيسة المجموعة: دانا يهلومي
أعضاء المجموعة: أور أشكينازي, معيان حورش, أفشالوم لتوخا, جالي ليبريدر, ماشي أولينكي, طال أدلر, أوفير كونبيتس, نيتسان بن شام
الاستشارة الفنية: طال ياحس
تصميم الأزياء الرسمية: جالي لابرايدر
الإنتاج: شيرا سانديك

تم إنشاء العمل "مواقف" بواسطة دانا يهلومي وعومر كريجر في إطار عملهم المشترك في حركة جماهيرية (2006-2011)

تصوير: إيال تجر

נועה שוורץ

6', 2025

מדיה מעורבת בשיתוף דניאל שלמן

שש דקות – זה משך ההליכה ממוזיאון העיר תל־אביב־יפו אל חנות השעונים של **דניאל שלמן** ברח' אלנבי 60. החנות ובעליה הם לב העבודה החדשה של נועה שוורץ, העוסקת בפיסול, בהצבות תלויות־חלל, בצילום ובאופנים השונים שבהם האמנות משתלבת במציאות היומיומית ובחיים האישיים – כרעיון וכחומר.

שלמן, שען ותיק ואמן חובב, מפסל שעונים מחפצים וחומרים שונים, ובהם בין היתר מכלי פלסטיק של מוצרי טיפוח. העבודה "6'" היא פרי שיתוף פעולה והסכם החלפה זמני בינו לבין שוורץ, אשר שילבה בשולחנו המקורי של מאיר דיזנגוף, אשר ניצב במשרדו ההיסטורי, שעון שיצר שלמן מבקבוק מי־פה. באחת המגירות של אותו שולחן מוצג חוזה ההחלפה, המציין את מיקומו של חלקה השני של העבודה: הצבה פיסולית של שוורץ בגלריה העליונה של חנות השעונים, חלל ששימש בעבר את שולמן עצמו להכנת שעונים, וכיום עומד ריק. היא עשויה מחלקי חלונות של ארונות התצוגה בחנות, ומדי שעה ושש דקות בוקע מתוכה צליל. המבקרים שייצאו מהמוזיאון בדיוק בשעה עגולה ויפנו בדרכם אל החנות אולי יספיקו לשמוע את הצליל המתעכב.

העבודה "6'" מציעה לפיכך חיבור בין פיסול רדי־מייד לפעולה שיתופית קונספטואלית, החורגת מיחסי שכנות שגרתיים (שוורץ עצמה מתגוררת בכיכר ביאליק). היא מהדהדת את הקשרים שבין מוסד תרבותי לעסק מקומי, בין חפץ יומיומי לאובייקט אמנותי, בין זמן אישי לזמן היסטורי ומובנה. היא מעלה שאלות על עצם מעשה האמנות, על שיתופי פעולה ועל האפשרות לייצר קשרים בלתי שגרתיים בעיר.

Noa Schwartz

6', 2025

Mixed media, in collaboration with Daniel Shalman

Six minutes – that's how long it takes to walk from the Tel Aviv-Yafo City Museum to **Daniel Shalman**'s clock shop at 60 Allenby Street. The shop and its owner are the heart of Noa Schwartz's new work. Schwartz's practice spans sculpture, site-specific installation, photography, and the various ways in which art is entwined with everyday reality and private life – both as an idea and as a material.

An experienced watchmaker and amateur artist, Shalman makes sculptural clocks out of various objects and materials, such as empty plastic containers of personal care products. The work 6' was created as a collaborative action and temporary exchange agreement between him and Schwartz, who incorporated a clock Shalman made out of a mouthwash bottle into Meir Dizengoff's original desk, on display in his historical office. The exchange agreement is displayed in one of the desk's drawers, indicating the location of the second part of the work: a sculptural installation Schwartz created in the shop's mezzanine, once Shalman's clockmaking space and now empty. The installation is made out of window parts of the shop's display cases. At six minutes past every hour, a sound emanates from the installation. Visitors who leave the museum on the hour and head straight to the shop may catch the belated chime.

6' demonstrates a connection between a readymade sculpture and a conceptual collaborative action, one that exceeds ordinary neighborly relations (Schwartz herself lives in Bialik Square). It echoes the connections between a cultural institution and a local business, between everyday objects and art objects, and between personal time and historical and structured time. It raises questions about the artistic act itself, about collaboration, and about the possibility of creating unconventional connections in the city.

نوعا شفارتس

6'، 2025

وسائط مختلطة بالتعاون مع دانيال شلمان

ست دقائق - هو طول المسافة سيرًا على الأقدام من متحف مدينة تل أبيب-يافا إلى متجر الساعات الخاص **بدانيال شلمان** في شارع اللنبي 60. المتجر ومالكه هما جوهر العمل الجديد لنوعا شفارتس, الذي يتناول النحت, والمنشآت المرتبطة بالفضاء, التصوير, والطرق المختلفة التي يندمج بها الفن في الواقع اليومي وفي الحياة الشخصية - كفكرة وكمادة.

شلمان, صانع ساعات قديم وفنان هاوٍ, ينحت ساعات من أشياء ومواد مختلفة, بما في ذلك علب بلاستيكية لمنتجات العناية الشخصية.

العمل الفني "6'" هو ثمرة تعاون واتفاقية تبادل مؤقتة بينه وبين شفارتس, التي أدمجت في مكتب مئير ديزنغوف الأصلي, الموجود في مكتبه التاريخي, ساعة صنعها شالمان من زجاجة غسول فم. في أحد أدراج ذلك المكتب يوجد عقد التبادل, الذي يشير إلى موقع الجزء الثاني من العمل: تركيب فني لشفارتس في المعرض العلوي لمتجر الساعات, وهو فضاء استخدمه شلمان نفسه في الماضي لإعداد الدروس وهو الآن فارغ. وهي مصنوعة من أجزاء نوافذ خزائن العرض في المتجر, وكل ساعة وست دقائق ينبعث منها صوت. الزوار الذين سيغادرون المتحف في تمام الساعة ويتوجهون إلى المتجر قد يتمكنون من سماع الصوت المتأخر.

يقدم العمل الفني "6'" بالتالي ربطًا بين فن النحت الجاهز (الريدي ميد) وعمل تعاوني مفاهيمي, يتجاوز علاقات الجيرة الروتينية (تعيش شفارتس نفسها في ساحة بياليك). هي تشير للروابط بين مؤسسة ثقافية وعمل تجاري محلي, بين شيء يومي وعنصر فني, بين وقت شخصي ووقت تاريخي ومنظم. يثير العمل أسئلة حول فعل الفن ذاته, وحول التعاونات, وحول إمكانية إقامة علاقات غير تقليدية في المدينة.

מי פה
תיאדנט
ללא אלכוהול

ליאוני שיין

לשכה 11, 2025

מיצב

ליאוני שיין מגדירה עצמה "אמנית ארכיון". בעבודותיה היא חוקרת את המפגש שבין אמנות, ארכיונאות ואיסוף מידע. היא יוצרת מיצבים המציעים ארכיונים מדומיינים: אוספים שמציגים נראטיבים אלטרנטיביים ומעלים שאלות על מנגנוני מיון, סיווג ותצוגה.

עבודתה החדשה, "לשכה 11", מבוססת על מחקר שעשתה בארכיון עיריית תל־אביב ובארכיון של מוזיאון העיר, שהחל להצטבר בשנת 1959, בימי גלגולו הראשון של מוזיאון העיר כ"מוזיאון לתולדות תל־אביב־יפו".

במהלך מחקרה נתקלה שיין ב"תצלומי לשכות המודיעין העירוניות" שצילם יוסף ליאור, צלם העירייה דאז. כעשר לשכות אלה פעלו ברחבי העיר מ־1961. במשך כשני עשורים הן סיפקו לתושבים ולמבקרים מידע בשלל נושאים ולצד זאת איפשרו להם להגיש לעירייה תלונות בעניין מפגעים, דרישות והצעות שונות. בלשכות פעל גם "מדור לחיפוש קרובים" מקומי, שאליו פנו בכתב מאות בני אדם שניסו לאתר בני משפחה שהקשר עמם נותק בימי מלחמת העולם השנייה והשואה או בנסיבות אחרות.

שיין משחזרת את סיפורן של הלשכות באמצעות מסמכים, תצלומים ופריטים אחרים. היא משתמשת בשולחן, בקירות מסומנים, ברצפת לינוליאום ובתאורה משרדית כדי לייצר את הלשכה ה־11: מרחב ביורוקרטי המזמין את המבקרים להיכנס אל "לשכת המודיעין של לשכות המודיעין" ולאסוף ידע "מודיעיני" על מנגנון לשכות המודיעין בסביבתו הטבעית, המשרד העירוני. דרך העיסוק במנגנוני הידע המוניציפליים, שיין בוחנת כיצד מידע נאסף, מוצג ומתווך, ומציפה את הקשר שבין איסוף מידע עירוני לבין שליטה ופיקוח במרחב העירוני.

תצלומי לשכות המודיעין העירוניות: יוסף ליאור, באדיבות מלי ליאור
מתוך אוסף המוזיאון לתולדות תל־אביב (מוזיאון העיר), נמצא במשמרת במוז"א
מסמכי ארכיון באדיבות הארכיון העירוני, עיריית תל־אביב־יפו
תכנון והקמה: שרי קניג־ברזלי | נגרות: נסים והבה | צילום עכשווי: אדם שיין
תודה לניצה בשקין (מוזיאון ארץ־ישראל), למאיה סתיו (ארכיון עיריית תל־אביב־יפו), לאדר' דנה גורדון ולנואל ערפאת

ليؤوني شاين

مكتب 11, 2025

منشأة

تعرّف ليؤوني شاين نفسها بأنها "فنانة أرشيف". تستكشف في أعمالها التلاقي بين الفن والأرشفة وجمع المعلومات. وهي تخلق منشآت فنية تقدم أرشيفات متخيلة: مجموعات تعرض سرديات بديلة وتثير أسئلة حول آليات الفرز والتصنيف والعرض.

يستند عمل "مكتب 11", إلى بحث أجرته في أرشيف بلدية تل أبيب وأرشيف متحف المدينة, الذي بدأ يتراكم في عام 1959, في أيام شكله الأول كمتحف لتاريخ تل أبيب – يافا.

خلال بحثها, عثرت شاين على "صور مكاتب الاستعلامات البلدية" التي التقطها يوسف ليئور, مصور البلدية آنذاك. عملت هذه المكاتب العشرة تقريبًا في جميع أنحاء المدينة منذ عام 1961. وعلى مدى عقدين من الزمن تقريبًا, زودت السكان والزوار بمعلومات حول مجموعة متنوعة من الموضوعات وإلى جانب ذلك, سمحت لهم بتقديم شكاوى إلى البلدية بشأن المخاطر والمطالب والاقتراحات المختلفة. كما عمل في المكاتب "قسم البحث عن الأقارب" المحلي, الذي توجه إليه خطئًا مئات الأشخاص الذين حاولوا العثور على أفراد عائلاتهم الذين انقطعت الاتصالات بهم خلال الحرب العالمية الثانية والمحرقة أو في ظروف أخرى.تعيد شاين بناء قصة المكاتب من خلال الوثائق والصور الفوتوغرافية وغيرها من الأشياء. وهي تستخدم طاولة وجدرانًا مُعلَّمة وأرضية من مشمع وإضاءة مكتبية لإنتاج المكتب رقم 11: مساحة بيروقراطية تدعو الزوار للدخول إلى "مكتب استعلامات مكاتب الاستعلامات" وجمع معرفة "استخباراتية" حول آلية عمل مكاتب الاستعلامات في بيئتها الطبيعية, المكتب البلدي. من خلال الانشغال بآليات المعرفة البلدية, تفحص شاين كيف يتم جمع المعلومات وعرضها والتوسط فيها, وتُبرز العلاقة بين جمع المعلومات الحضرية والسيطرة والإشراف في الفضاء الحضري.

صور مكاتب الاستعلامات البلدية: يوسف ليئور, بإذن من ميلي ليئور من مجموعة متحف تاريخ تل أبيب (متحف المدينة), مودعة في متحف أرض إسرائيل
وثائق أرشيف بإذن من الأرشيف البلدي, بلدية تل أبيب - يافا
تخطيط وإنشاء: شيري كونيغ – بارزيلاي | نجارة: نسيم وهبة | تصوير معاصر: آدم شاين
شكرًا لنيتسا باشكين (متحف أرض إسرائيل), ومايا ستاف (أرشيف بلدية تل أبيب - يافا), والمهندسة المعمارية دانا جوردون, ونوال عرفات.

Leoni Schein

Bureau 11, 2025
Installation

Leoni Schein defines herself as an "archival artist." In her works, she explores the intersection of art, archival practice, and information gathering. Schein creates installations that suggest imagined archives: collections that present alternative narratives and raise questions about sorting, classification, and display mechanisms.

Her work Bureau 11 is based on research she conducted in the Tel Aviv-Yafo Municipal Archive and the City Museum's archive, which began accumulating in 1959, during the museum's first incarnation as the Museum of the History of Tel Aviv-Yafo. In the course of her research, Schein came across photographs of the Municipal Information Bureaus taken by Joseph Lior, the city's photographer at the time. About ten such bureaus operated across the city from 1961. For about two decades, these bureaus provided residents and visitors with information on various topics and allowed them to submit complaints about nuisances, requests, and suggestions to the municipality. The bureaus also operated a local "Search Bureau for Missing Relatives," to which hundreds of people wrote in search of family members with whom they had lost contact during World War II and the Holocaust, or under other circumstances.

Schein recreates the story of the bureaus through documents, photographs, and other items. She uses a desk, marked walls, linoleum floor, and office lighting to set up an eleventh bureau: a bureaucratic space that invites visitors to step into the "information bureau of the information bureau," and gather "intelligence" on how the information bureaus worked in their natural habitat, the municipal office. Looking into the municipal knowledge mechanisms, Schein examines how information is collected, presented, and mediated, highlighting the link between municipal information gathering and control and surveillance in the urban space.

Municipal Information Bureaus photographs: Joseph Lior, courtesy of Meli Lior
From the collection of the Museum of the History of Tel Aviv-Yafo, entrusted to MUZA, Eretz Israel Museum | Archival documents courtesy of the Tel Aviv-Yafo Municipal Archive
Design and construction: Sari Konig-Barzilay | Woodwork: Nissim Wahba | Contemporary photography: Adam Schein
Thank you to Meli Lior, to Nitza Beshkin (MUZA), to Maya Stav (Tel Aviv-Yafo Municipal Archive), architect Dana Gordon, and Nawal Arafat.

עירית תמרי

חלון לעבר, 2025
קולאז׳ תלת־ממדי

ויטרינה לבית, 2025
קולאז׳ תלת־ממדי

תצלומים מודפסים הם חומר הגלם המרכזי בעבודותיה של עירית תמרי. היא חותכת אותם, מפרקת, בונה ומרכיבה מחדש לכדי פסלים, מיצבים וקולאז'ים תלת־ממדיים.

שתי העבודות של האמנית מבוססות על תצלומיו של פרנק סחולטן (Scholten), צלם הולנדי שתיעד את ארץ־ישראל בשנות העשרים של המאה הקודמת, והותיר ארכיון עשיר ובו כ־20 אלף תצלומים ממחוזותינו.

מתוך אלפי התצלומים הללו בחרה האמנית דימויים של מרחבי חוץ מיפו ומתל־אביב (שהיו אז שתי ערים נפרדות). את אלה היא הדפיסה על שקפים, גזרה חתכה ושילבה עם תצלומים אחרים. התוצאה היא קולאז' נוף תלת־ממדי המוצב על חלון בניין המוזיאון. "כל צילום מקום מפעפע מבעד צילום של מקום אחר ובונה שכבות של מרחב שהיה יכול להוות נוף הנשקף מהחלון ופורץ פנימה כמאה שנים לאחר שצולם", מסבירה תמרי.

עבודה שנייה, המוצגת בתוך רהיט ויטרינה, מתמקדת בתצלומים של תפנימי דירות, של בניית בתים ושל האנשים שאיכלסו את המרחב האורבני החדש. עבודה זו מדמה מבנה שבו יוכלו להתקיים חייה של האוכלוסייה המגוונת שתועדה בעדשתו של סחולטן.

בשתי העבודות מעלה תמרי שאלות לא רק על האופנים שבהם נבנים עיר, נוף ובתים, אלא גם על מה שנשכח, נהרס או נמחה מהמרחב.

Irit Tamari

Looking Glass to the Past, 2025
3D collage

Interior Display, 2025
3D collage

Printed photographs are Irit Tamari's primary material. She cuts them up, deconstructs, and reconstructs them into sculptures, installations, and three-dimensional collages.

Tamari's two works are based on photographs taken by Frank Scholten, a Dutch photographer who documented Eretz Israel in the 1920s, leaving behind a substantial archive of some 20,000 images of the region. From these thousands, Tamari selected outdoor views of Yafo and Tel Aviv, then still two separate cities. She printed them on transparencies, cut and interwove them with other photographs. The result is a three-dimensional collage of a landscape, installed in one of the museum's windows. "Each photograph of a place seeps into the photograph of a different place," Tamari explains, "creating a stratified space that could have been viewed through the window, now surging inward, a century after it was first captured."

The second work, showcased in a glass vitrine, focuses on apartment interiors, houses under construction, and the people who populated the emerging urban space. It evokes a building that could have housed the diverse population documented through Scholten's lens.

In both works, Tamari raises questions not only about the ways in which cities, landscapes, and houses are constructed but also about what has been forgotten, destroyed, or erased from the landscape.

عيريت تماري

نافذة إلى الماضي, 2025
كولاج ثلاثي الأبعاد

فترينا لبيت, 2025
كولاج ثلاثي الأبعاد

تُعد الصور الفوتوغرافية المطبوعة المادة الخام الرئيسية في أعمال عيريت تماري. تقوم بتقطيعها وتفكيكها وبنائها وإعادة تجميعها لتكوين منحوتات ومنشآت وكولاجات ثلاثية الأبعاد.

يعتمد عملا الفنانة على صور فرانك سخولتن (Scholten), مصور هولندي وثق فلسطين/أرض إسرائيل في عشرينيات القرن الماضي, وترك أرشيفًا غنيًا يضم حوالي 20 ألف صورة من مناطقنا.

من بين آلاف هذه الصور, اختارت الفنانة صورًا لمساحات خارجية من يافا وتل أبيب (اللتين كانتا آنذاك مدينتين منفصلتين). قامت بطباعة هذه الصور على شرائح شفافة, وقصتها وقطعتها ودمجتها مع صور أخرى. والنتيجة هي كولاج منظر طبيعي ثلاثي الأبعاد موضوع على نافذة مبنى المتحف. تشرح تماري قائلة: "تتخلل كل صورة لمكان ما صورة لمكان آخر وتبني طبقات من الفضاء الذي كان يمكن أن يكون منظرًا يطل من النافذة ويقتحم الداخل بعد حوالي مائة عام من تصويره".

يركز عمل ثانٍ, معروض داخل قطعة أثاث على شكل خزانة عرض, على صور للديكورات الداخلية للشقق, وبناء المنازل, والأشخاص الذين سكنوا الفضاء الحضري الجديد. يحاكي هذا العمل هيكلًا يمكن أن توجد فيه حياة السكان المتنوعين الذين وثقتهم عدسة سخولتن.

في كلا العملين, تثير تماري أسئلة ليس فقط حول الطرق التي تُبنى بها مدينة ومنظر طبيعي ومنازل, بل أيضًا حول ما نُسي أو دُمر أو مُحي من الفضاء.

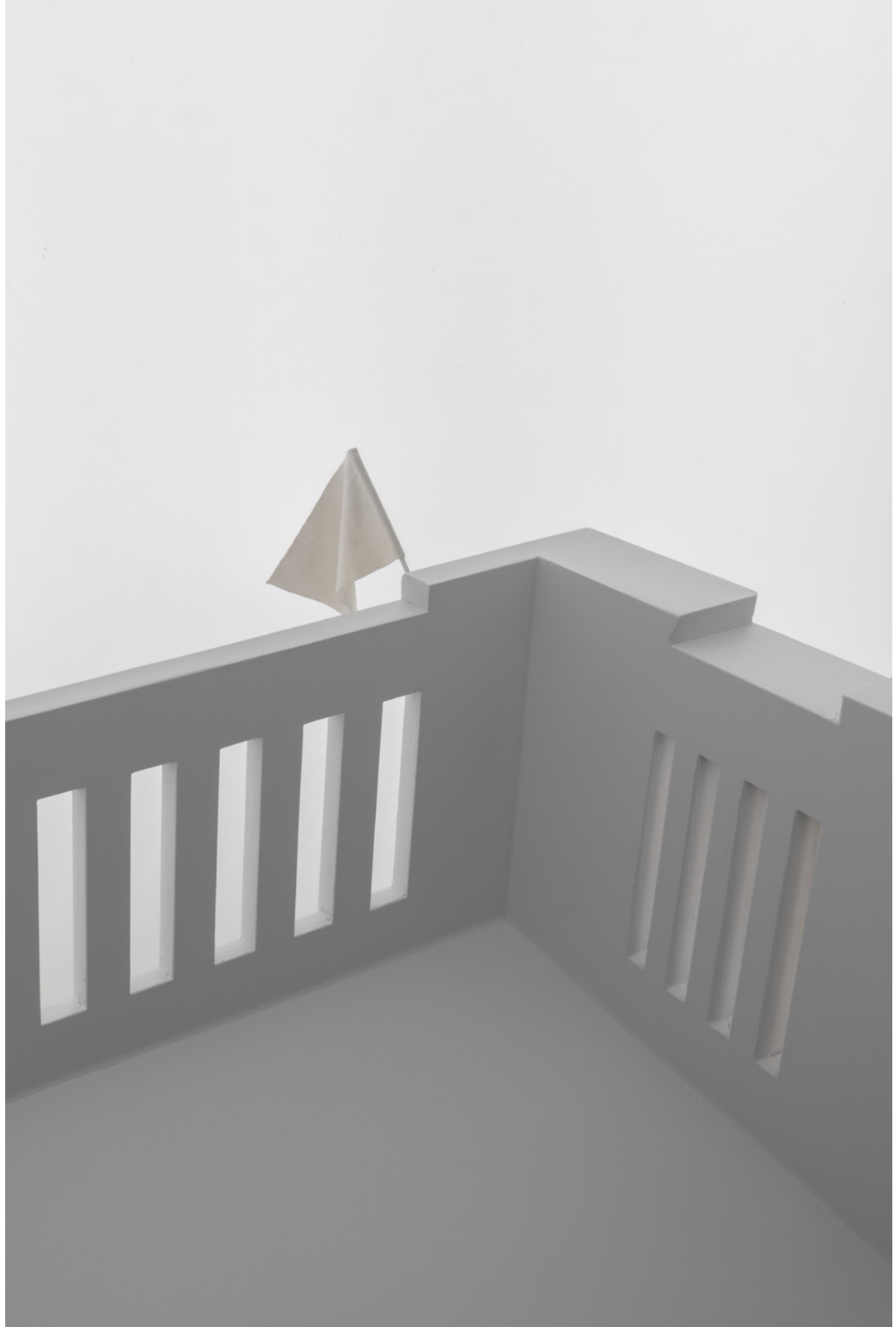

טליה הופמן, אלון שריד ועירית תמרי

אופק, 2025

דיורמה

בימי המלחמה המתמשכת שבמהלכם החלה העבודה על התערוכה, האמניות טליה הופמן ועירית תמרי הרגישו שבניין העירייה הישן עתיר זכרונות, חוויות, דימויים וקולות. הן ביקשו להתרחק מן העומס הפרשני שמחזיק המוזיאון, למצוא בו מקום שקט לבהייה ושהייה, ומצאו אותו בחלונות הבניין.

בסדרת תצלומים מן השנים 1921–1923, שבהם תיעד הצלם ההולנדי פרנק סחולטן מבנים שנהרסו כמעט כליל, תפס את תשומת לבן האור הבוהק שבקע מהחלונות: אור שמבעדו לא ניתן לראות את האופק. "שאריות החיים בתצלומיו של סחולטן הזכירו לנו את האסון המתמשך שנשזר באדמה הזאת", סיפרו. "חורבן אחר חורבן, שעליו מתרחש שוב ושוב ניסיון לקיים חיים".

הופמן ותמרי חברו אל האמן אלון שריד כדי להעמיד דיורמה. גם בה, כמו בצילומים, אין אופק נראה לעין – רק אור בוהק החורך את הנוף שמעבר למעקה המרפסת של בניין המוזיאון.

"השרפה בחלונות שבצילום נתנה את התחושה שמלבד ההריסות לא נותר דבר. מתוך רצון לייצר רגע צילומי פיזי שמתכתב עם האור שבצילומי סחולטן, אנו מתחקים אחר קרני השמש שצרבו את הפילם לפני מאה שנה – ובאמצעות אור מלאכותי בונים מצב שבו אי־אפשר לראות מבעד לחלונות דבר שיספר מה מתרחש כאן".

Thalia Hoffman, Alon Sarid, Irit Tamari

Horizon, 2025

Diorama

During the ongoing war, as work on the exhibition began, artists Thalia Hoffman and Irit Tamari felt that the old City Hall building was laden with memories, experiences, images, and voices. Wishing to steer away from the museum's interpretive overload, they searched for a quiet place to gaze and linger, and found it in the building's windows.

They came across a series of photographs from 1921–23, in which the Dutch photographer Frank Scholten documented buildings that had been almost completely destroyed. They were struck by the blinding light that came through the windows: a light that made it impossible to see the horizon. "The traces of life in Scholten's photographs reminded us of the ongoing disaster that has been interwoven into this land," they said. "Ruin upon ruin, followed by repeated attempts to sustain life."

Hoffman and Tamari teamed up with the artist Alon Sarid to create a diorama. Here too, as in the photographs, no horizon is visible – only a bright light that scorches the views beyond the balcony railing of the museum.

"The blaze in the photographed windows created the feeling that there was nothing left, except for the ruins. Wanting to create a physical photographic moment that responds to the light in Scholten's photographs, we followed the sunlight that burned the film a hundred years ago, using artificial light to create a situation in which nothing seen through the windows reveals what is happening here."

تاليا هوفمان، ألون سريد وعيريت تماري

أفق, 2025

ديوراما

في أيام الحرب المستمرة التي بدأ خلالها العمل على المعرض, شعرت الفنانتان تاليا هوفمان وعيريت تماري بأن مبنى البلدية القديم مليء بالذكريات والخبرات والصور والأصوات. لقد سعين للابتعاد عن العبء التفسيري الذي يحمله المتحف, وإيجاد مكان هادئ للتأمل والوجود فيه, ووجدتاه في نوافذ المبنى.

في سلسلة من الصور الفوتوغرافية من السنوات 1923-1921, وثق فيها المصور الهولندي فرانك سخولتن مباني دمرت بالكامل تقريبًا, لفت انتباههما الضوء الساطع المنبعث من النوافذ: ضوء لا يمكن من خلاله رؤية الأفق. "بقايا الحياة في صور سخولتن ذكرتنا بالكارثة المستمرة المنسوجة في هذه الأرض", قالتا. "خراب تلو خراب, تجري عليه مرارًا وتكرارًا محاولة لإقامة حياة".

تعاونت هوفمان وتماري مع الفنان ألون سريد لإنشاء ديوراما. وفيها أيضًا, كما في الصور, لا يوجد أفق مرئي - فقط ضوء ساطع يحرق المنظر الطبيعي وراء درابزين شرفة مبنى المتحف.

"لقد أعطى الحريق في النوافذ في الصورة شعورًا بأنه لم يتبق شيء سوى الأنقاض. انطلاقًا من الرغبة في إنتاج لحظة تصويرية فيزيائية تتناغم مع الضوء الموجود في صور سخولتن, نتتبع أشعة الشمس التي أحرقت الفيلم قبل مائة عام - وباستخدام ضوء اصطناعي نبني وضعًا لا يمكن فيه رؤية أي شيء من خلال النوافذ يخبرنا بما يحدث هنا".

סלון מחקר

בסלון המחקר של התערוכה הוצגו חמש יוזמות, התארגנויות ופעולות של תושבים אשר השפיעו על החיים בתל־אביב–יפו, ולעתים אף שינו את סדר היום הציבורי: ממאבקים על המרחב הציבורי ועל ריאות ירוקות, דרך הקמת מרחבים קהילתיים ותרבותיים ועד התארגנויות פוליטיות מקומיות. כך, לצד עבודות האמנות, סלון המחקר הציע נקודות מבט נוספות על דמיון אזרחי עירוני, וביקש לסמן את העשייה החברתית והתרבותית בעיר לא כמקבץ סגור, אלא כמרחב פתוח ומשתנה של שיח ופעולה.

ספריית גן לוינסקי

יעל מסר

ספריית גן לוינסקי הוקמה בשנת 2008 בלב נווה שאנן בידי עמותת ARTEAM, ושימשה את קהילות מהגרי העבודה ומבקשי המקלט בשכונה. במהלך השנים הפכה הספרייה למרכז קהילתי, חברתי, חינוכי ותרבותי. לצד היותה מוקד של פעילויות לילדים ולמבוגרים, היא מספקת גם תשתית להתארגנות ולמאבק על זכויות – ובכלל זה, בשנים האחרונות, המאבק נגד הפרדה במערכת החינוך העירונית. הספרייה אינה רק מבנה, אלא אתר שאזרחות לא־פורמלית מתהווה בו באמצעות עשייה יומיומית, התנגדות ושותפות במרחב העירוני.

תודה מיוחדת לדפנה ליכטמן, מנכ"לית ספריית לוינסקי, ולעמותת ARTEAM

ויגסטוק, 1998

ד"ר חן משגב

ב־22 במאי 1998 התאספו אלפי להט"בים בגן העצמאות לאירוע ויגסטוק – פסטיבל מוזיקה ודראג שנועד לגייס כספים למאבק באיידס. הגן, שהיה מזוהה במשך שנים עם מפגשים הומוסקסואליים חשאיים, הפך באותו יום למרחב של נראוּת ציבורית ותרבותית. כשהעירייה דרשה להפסיק את האירוע עם כניסת השבת, יצאו המשתתפים לרחוב הירקון וחסמו את הכביש.

האירוע והמחאה ההמונית שהתפתחה בעקבותיו הפכו לנקודת ציון במאבקם של להט"בים על זכותם לנראות ציבורית, לזכות לעיר ולמרחב הציבורי – ולסמל של דרישתם הנוקבת לאזרחות שוות זכויות בעיר, למרחב נטול אלימות הומופובית וכפייה דתית, ולהכרה בזהותם.

חוקת הבחירות של שכונות התקווה ועזרא

ד"ר אליה אתקין

שכונת התקווה ושכונת עזרא הוקמו מחוץ לתחום העירוני, ולא קיבלו שירותים מוניציפליים מוסדרים. תושביהן נדרשו למצוא בעצמם דרכים לנהל את חיי היומיום – ובכלל זאת, בראשית 1940, לנסח חוקה כדי להסדיר את תהליך הבחירה הדמוקרטית של נציגות מקומית. החוקה הגדירה את הליך הבחירות לוועד, את הרכבו ואת אופן חלוקת הקולות, והייתה חלק מנסיונם הכולל של התושבים לייצר מנגנוני ייצוג וליזום פעולה משותפת.

שלטונות המנדט אמנם סירבו להכיר בוועד שנבחר, אך תושבי השכונות המשיכו לטפל בסוגיות כמו אספקת מים, חינוך, פסולת, הצפות והריסות. החוקה שניסחו מעידה על האופן שבו אזרחות עירונית יכולה להיווצר גם מלמטה, באמצעות התארגנות מקומית, במקום שבו המוסדות אינם מספקים מענה.

פארק קריית ספר

דורית גורפינקל ואפרת איזנברג

פארק קריית ספר, סמוך לשדרות רוטשילד בלב תל־אביב–יפו, שימש במשך שנים את סדנאות הרכב של משטרת ישראל. בשנות התשעים, עם פרסום תוכנית להקמת מגדלי מגורים במקום, פתחו תושבי האזור במאבק להפיכת המתחם הסגור דאז, המשתרע על כעשרים דונם, לפארק ציבורי ולריאה ירוקה בלב העיר. במשך למעלה משני עשורים הם פעלו באמצעים משפטיים וציבוריים, וקיימו גם הפגנות, תערוכות, הופעות, נטיעות ואירועים קהילתיים. בשלוש השנים האחרונות למאבק קיימו הפעילים יותר מ־150 פיקניקים שבועיים במתחם, וכך למעשה החלו להשתמש בו כפארק עוד לפני שהוכר ככזה.

המאבק, שאליו הצטרפו פעילים וארגונים סביבתיים מרחבי העיר, הסתיים ב־2011 בהחלטה לגנוז את תוכנית הבנייה ולהקדיש את המתחם כולו לפארק. התושבים השתתפו גם בתהליך תכנונו, ובמרץ 2013 נפתח פארק קריית ספר לציבור.

תודה מיוחדת למיכל ברז"ל כהן, ממובילות המאבק על פארק קריית ספר, על השאלת החומרים לתערוכה

אל־עלמיין ואנה לולו

פאדי פאר

בית הקפה אל־עלמיין, שפעל בשנות הארבעים על גדת הירקון, בסמוך לכפר שיח' מוניס, והבר אנה לולו, שפעל ביפו בין 2010 ל־2019, התקיימו בתקופות ובמציאויות עירוניות שונות מאוד. ובכל זאת, שניהם יצרו מרחבים שבהם נפגשו קבוצות ואוכלוסיות שונות כעניין של יומיום – לא כהצהרה אידיאולוגית, אלא לשם בילוי ומתוך אהבת המוזיקה, התרבות והמפגש.

אל־עלמיין היה מוקד חברתי שחיבר בין תושבי שיח' מוניס, יפו ותל־אביב, עד שקיומו נקטע ב־1948 יחד עם חיי הכפר. אנה לולו ביקש ליצור ביפו מרחב תרבות מזרח־תיכוני משותף ליהודים וערבים, להט"בים וסטרייטים, יוצרים ותושבים ותיקים, אך נסגר ב־2019 על רקע תהליכי הג'נטריפיקציה והשינוי שעברה יפו. הצבתם זה לצד זה מלמדת על האפשרויות שמרחבים עירוניים בלתי־פורמליים פותחים לחיים משותפים, ובה בעת על שבריריותם אל מול כוחות פוליטיים, לאומיים וכלכליים.

אל־עלמין
ואנה לולו

العلمين
وآنا لولو

El Alamein
and Anna Lulu

ספרייה
גן לויסקי

مكتبة
حديقة لفيسكي

Lewinsky
Garden Library

صالون بحث

عُرضت في صالون البحث التابع للمعرض خمس مبادرات, تجمعات, وأنشطة للسكان أثرت على الحياة في تل أبيب-يافا, وفي بعض الأحيان غيّرت الأجندة العامة: من النضالات من أجل الحيز العام والمساحات الخضراء, مرورًا بإنشاء مساحات مجتمعية وثقافية, وصولًا إلى التجمعات السياسية المحلية. وهكذا, إلى جانب الأعمال الفنية, قدم صالون البحث وجهات نظر إضافية حول الخيال المدني الحضري, وسعى إلى الإشارة إلى النشاط الاجتماعي والثقافي في المدينة ليس كمجموعة مغلقة, بل كمساحة مفتوحة ومتغيرة للحوار والعمل.

مكتبة حديقة ليفينسكي

ياعيل ميسر

تأسست مكتبة حديقة ليفينسكي في عام 2008 في قلب حي نافيه شانان من قبل جمعية ARTEAM, وخدمت مجتمعات العمال المهاجرين وطالبي اللجوء في الحي. على مر السنين, أصبحت المكتبة مركزًا مجتمعيًا, واجتماعيًا, وتعليميًا, وثقافيًا. إلى جانب كونها مركزًا للأنشطة للأطفال والكبار, فإنها توفر أيضًا بنية تحتية للتنظيم والنضال من أجل الحقوق - بما في ذلك, في السنوات الأخيرة, النضال ضد الفصل في نظام التعليم البلدي. المكتبة ليست مجرد مبنى, بل هي موقع تتشكل فيه المواطنة غير الرسمية من خلال العمل اليومي, والمقاومة, والشراكة في الحيز الحضري.

شكر خاص لدافنا ليختمان, مديرة مكتبة ليفينسكي, ولجمعية ARTEAM.

ويجستوك، 1998

د. جِن مسغاف

في 22 مايو 1998, تجمع الآلاف من مجتمع الميم (LGBTQ+) في حديقة الاستقلال (جان هعتسماؤوت) لحدث ويجستوك - وهو مهرجان للموسيقى والدراج (Drag) يهدف إلى جمع الأموال لمكافحة الإيدز. الحديقة, التي عُرفت لسنوات بلقاءات مثلية سرية, تحولت في ذلك اليوم إلى مساحة للظهور العام والثقافي. عندما طالبت البلدية بوقف الحدث مع دخول يوم السبت, نزل المشاركون إلى شارع هيركون وأغلقوا الطريق.

أصبح الحدث والاحتجاج الجماعي الذي تطور في أعقابه علامة فارقة في نضال مجتمع الميم من أجل حقهم في الظهور العام, والحق في المدينة والحيز العام - ورمزًا لمطلبهم الحازم بمواطنة متساوية الحقوق في المدينة, ومساحة خالية من العنف المعادي للمثليين والإكراه الديني, والاعتراف بهويتهم.

دستور الانتخابات لأحياء هتيكفا وعزرا

د. إيليا إتكين

أُقيم حي هتيكفا وحي عزرا خارج النطاق البلدي, ولم يتلقيا خدمات بلدية منتظمة. اضطر سكانهما إلى إيجاد طرق بأنفسهم لإدارة حياتهم اليومية - بما في ذلك, في أوائل عام 1940, صياغة دستور لتنظيم عملية الانتخاب الديمقراطي للتمثيل المحلي. حدد الدستور إجراءات انتخابات اللجنة, وتكوينها, وطريقة توزيع الأصوات, وكان جزءًا من المحاولة الشاملة للسكان لإنشاء آليات تمثيل ومبادرة للعمل المشترك.

على الرغم من أن سلطات الانتداب رفضت الاعتراف باللجنة المنتخبة, استمر سكان الأحياء في التعامل مع قضايا مثل إمدادات المياه, التعليم, النفايات, الفيضانات, والهدم. الدستور الذي صاغوه يشهد على الطريقة التي يمكن أن تنشأ بها المواطنة الحضرية أيضًا من الأسفل, من خلال التنظيم المحلي, في الأماكن التي لا توفر فيها المؤسسات استجابة.

حديقة كريات سيفر

دوريت جورفينكل وإفرات أيزنبرغ

دوريت جورفينكل وإفرات أيزنبرغ استُخدمت حديقة كريات سيفر, بالقرب من جادة روتشيلد في قلب تل أبيب-يافا, لسنوات كورش صيانة لمركبات شرطة إسرائيل. في التسعينيات, مع نشر خطة لبناء أبراج سكنية في الموقع, بدأ سكان المنطقة نضالًا لتحويل المجمع المغلق آنذاك, والذي يمتد على حوالي عشرين دونمًا, إلى حديقة عامة ومساحة خضراء في قلب المدينة. لأكثر من عقدين, عملوا بالوسائل القانونية والعامة, ونظموا أيضًا مظاهرات, معارض, عروضًا, عمليات غرس أشجار, وفعاليات مجتمعية. في السنوات الثلاث الأخيرة من النضال, نظم النشطاء أكثر من 150 نزهة أسبوعية في المجمع, وبالتالي بدأوا فعليًا في استخدامه كحديقة حتى قبل الاعتراف به ككذلك. انتهى النضال, الذي انضم إليه نشطاء ومنظمات بيئية من جميع أنحاء المدينة, في عام 2011 بقرار تجميد خطة البناء وتخصيص المجمع بأكمله كحديقة. شارك السكان أيضًا في عملية التخطيط, وفي مارس 2013 تم افتتاح حديقة كريات سيفر للجمهور.

شكر خاص لميخال برزيل كوهين, إحدى قائدات النضال من أجل حديقة كريات سيفر, على إعارة المواد للمعرض.

العلمين وآنا لولو

فادي فار

مقهى العلمين, الذي عمل في الأربعينيات على ضفة نهر العوجا (هيركون), بالقرب من قرية الشيخ مونّس, وبار آنا لولو, الذي عمل في يافا بين عامي 2010 و2019, تواجدا في فترات وواقع حضري مختلف تمامًا. ومع ذلك, فقد خلق كلاهما مساحات تلتقي فيها مجموعات وفئات سكانية مختلفة كمسألة يومية - ليس كبيان أيديولوجي, ولكن من أجل الترفيه ومن منطلق حب الموسيقى, الثقافة, واللقاء. كان العلمين مركزًا اجتماعيًا ربط بين سكان الشيخ مونّس, ويافا, وتل أبيب, حتى انقطع وجوده في عام 1948 مع حياة القرية. سعى آنا لولو إلى خلق مساحة ثقافية شرق أوسطية في يافا مشتركة لليهود والعرب, لمجتمع الميم والمغايرين, للمبدعين والسكان القدامى, لكنه أُغلق في عام 2019 على خلفية عمليات الاستطباق (التحسين الحضري) والتغيير الذي مرت به يافا. وضعهم جنبًا إلى جنب يعلمنا عن الاحتمالات التي تفتحها المساحات الحضرية غير الرسمية للحياة المشتركة, وفي الوقت نفسه عن هشاشتها في مواجهة القوى السياسية, الوطنية, والاقتصادية.

פארק
קריית ספר
حديقة
كريات سيفر
Kiryat Sefer
Park
The Election
Charter of the
Hatikva and Ezra
Neighborhoods

Research Salon

The exhibition's Research Salon presented five resident-led initiatives, organizing efforts, and actions that shaped life in Tel Aviv-Yafo and, at times, reshaped the public agenda: from struggles over public and green spaces, through the founding of communal and cultural spaces, to local political organizing. Alongside the artworks, the Research Salon offered further perspectives on urban civic imagination, framing the city's social and cultural activity not as a closed set but as an open, shifting space of discourse and action.

The Levinsky Garden Library

Yael Messer

The Levinsky Garden Library was founded in 2008 in the heart of Neve Sha'anan by the ARTEAM association, to serve the communities of migrant workers and asylum seekers in the neighborhood. Over the years, the library became a communal, social, educational, and cultural center. Beyond serving as a hub of activities for children and adults, it also provides infrastructure for organizing and for the struggle for rights – including, in recent years, the fight against segregation in the municipal education system. The library is not merely a building but a site where informal citizenship takes shape through everyday practice, resistance, and partnership in the urban space.

Special thanks to Daphna Lichtman, director of the Levinsky Library, and to the ARTEAM association.

Wigstock, 1998

Dr. Chen Misgav

On May 22, 1998, thousands of LGBTQ people gathered in Independence Park (Gan Ha'atzmaut) for Wigstock – a music and drag festival held to raise funds for the fight against AIDS. The park, long associated with clandestine gay encounters, that day became a space of public and cultural visibility. When the municipality demanded that the event end at the onset of Shabbat, participants took to HaYarkon Street and blocked the road.

The event and the mass protest that grew out of it became a milestone in LGBTQ people's struggle for their right to public visibility, to the city and to public space, and a symbol of their pointed demand for equal citizenship in the city, for a space free of homophobic violence and religious coercion, and for recognition of their identity.

The Election Charter of the HaTikva and Ezra Neighborhoods

Dr. Elia Etkin

The HaTikva and Ezra neighborhoods were established outside the municipal boundary and received no regular municipal services. Their residents had to find their own ways to manage daily life – including, in early 1940, drafting a charter to regulate the democratic election of local representation. The charter defined the committee's election procedure, its composition, and how votes were allocated. It was part of the residents' broader effort to create mechanisms of representation and initiate joint action.

The British Mandate authorities refused to recognize the elected committee, yet the neighborhoods' residents went on to manage matters such as water supply, education, waste, flooding, and demolitions. The charter they drafted shows how urban citizenship can also emerge from below through local organizing in a place where institutions offer no answer.

Kiryat Sefer Park

Dorit Gorfinkel and Efrat Eisenberg

Kiryat Sefer Park, near Rothschild Boulevard in the heart of Tel Aviv-Yafo, served for years as the Israel Police vehicle workshops. In the 1990s, when a plan to build residential towers on the site was announced, local residents launched a campaign to transform the then-closed compound – spread over some twenty dunams (about five acres) – into a public park and green space at the heart of the city. For over two decades, they worked through legal and public channels and held demonstrations, exhibitions, performances, tree plantings, and community events. In the final three years of the struggle, the activists held more than 150 weekly picnics on the site, effectively using it as a park before it was officially recognized as one.

The struggle, which drew activists and environmental organizations from across the city, ended in 2011 with a decision to shelve the building plan and dedicate the entire compound to a park. Residents also participated in the planning process, and Kiryat Sefer Park opened to the public in March 2013.

Special thanks to Michal Barzel Cohen, one of the leaders of the struggle for Kiryat Sefer Park, for lending materials to the exhibition.

Al-Alamein and Anna Loulou

Fadi Far

The Al-Alamein café, which operated in the 1940s on the bank of the Yarkon near the village of Sheikh Munis, and the Anna Loulou bar, which operated in Yafo between 2010 and 2019, existed in very different periods and urban realities. And yet both created spaces where different groups and populations met as a matter of everyday life – not as an ideological statement, but for the sake of leisure and out of a love of music, culture, and encounter.

Al-Alamein was a social hub that connected residents of Sheikh Munis, Yafo, and Tel Aviv, until its existence was cut short in 1948 along with the village's life. Anna Loulou sought to create a shared Middle Eastern cultural space in Yafo for Jews and Arabs, LGBTQ and straight people, artists and longtime residents, but it closed in 2019 amid the gentrification and change Yafo underwent. Placing them side by side reveals the possibilities that informal urban spaces open up for shared life, and, at the same time, their fragility in the face of political, national, and economic forces.

فلسطين
FALASTIN
بحث مشكلة بولونيا في اجتماع الثلاثة الكبار - روسيا وحرب اليابان
البحث عن جثة متلر - كيف أسر عريج ؟

عيتون "פלסטין", 11.5.45. מתוך אוסף העיתונות של הספרייה הלאומית
صحيفة "فلسطين", 11.5.45. من مجموعة الصحافة في المكتبة الوطنية
The Filastin newspaper, May 11, 1945. From the newspaper collection of the National Library

הזמנה לליין המסיבות "Arabs do it Better". עיצוב: דויד פרל, 2017. באדיבות היוצר
دعوة لسلسلة حفلات "Arabs do it Better"، تصميم: دافيد بيرل، 2017. بإذن المبدع
Invitation to the "Arabs Do It Better" party series, design: David Pearl, 2017. Courtesy of the artist

אל־עלמיין ואנה לולו
العلمين وآنا لولو
Al-Alamein and Anna Loulou

"אל עלמיין" מתוך "קיצור תולדות תל אביב", VTLV.co.il, מאת אפרים יצחקי. באדיבות המחבר
"العلمين" من "تاريخ موجز لتل أبيب" "VTLV.co.il" بقلم إفرايم يتسحاقي، بإذن من المؤلف
"Al-Alamein," from A Concise History of Tel Aviv, VTLV.co.il, by Ephraim Yitzchaki. Courtesy of the author

חלל אנה לולו, 2011. באדיבות ענת מרטקוביץ
مساحة "آنا لولو"، 2011. بإذن عنات مرتكوفيتش
The Anna Loulou space, 2011. Courtesy of Anat Markovich

ספריית גן לוינסקי
مكتبة حديقة ليفينسكي
The Levinsky Garden Library

עיצוב: אפי קישון. באדיבות היוצרת ובסיוע ספריית גן לוינסקי

تصميم: إيفي كيشون. بإذن المبدعة وبمساعدة مكتبة حديقة ليفينسكي

Design: Efi Kishon. Courtesy of the artist and with the assistance of the Levinsky Garden Library

הזמנה לתערוכת המכירה השנתית הראשונה. יוזמה ועיצוב: Know Hope, אדם יקותיאלי. באדיבות ספריית לוינסקי וקבוצת ארטיס

دعوة لمعرض البيع السنوي الأول، مبادرة وتصميم: Know Hope، آدم يكوتيئيلي. بإذن من مكتبة ليفينسكي ومجموعة آرتيس

Invitation to the first annual sale exhibition, initiated and designed by Know Hope (Addam Yekutieli). Courtesy of the Levinsky Library and ARTEAM

מראה כללי של הספרייה ביום. הוקמה ביוזמת קבוצת ארטיס. צילום: רועי קופר, 2009. באדיבות היוצר

منظر عام للمكتبة في النهار، تأسست بمبادرة مجموعة آرتيس. تصوير: روعي كوبر، 2009. بإذن المبدع

View of the library by day; established on the initiative of ARTEAM. Photo: Roi Kuper, 2009. Courtesy of the artist

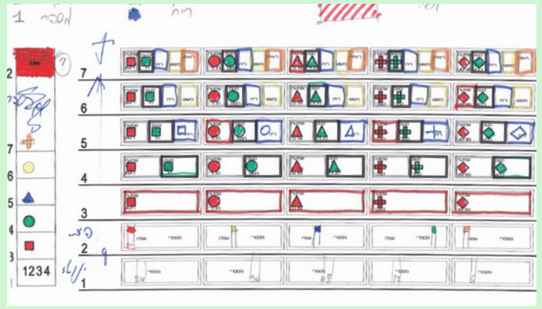

שיטת קטלוג ספרים - החלוקה לרגשות. באדיבות קבוצת ארטיס

طريقة فهرسة الكتب - التقسيم حسب المشاعر. بإذن من مجموعة آرتيس

A book-cataloging method — sorted by emotion. Courtesy of ARTEAM

תצוגה של ספרים עם סימון של החיווי הרגשי של הקוראים על השדרה. באדיבות קבוצת ארטיס

عرض للكتب مع علامة على ظهر الكتب توضح المؤشر العاطفي للقراء. بإذن مجموعة آرتيس

A book display, with spines marked to show readers' emotional responses. Courtesy of ARTEAM

ויגסטוק, 1998
ويجستوك، 1998
Wigstock, 1998

כתבה על פיזור הוויגסטוק שהתפרסמה בעיתון "מעריב", 1998. צילום: ויקיפדיה. מוצג תחת שימוש הוגן

مقال حول تفريق حدث ويجستوك نُشر في صحيفة معاريف، 1998. الصورة: ويكيبيديا، معروض تحت بند الاستخدام العادل

An article on the police dispersal of Wigstock, published in Maariv, 1998. Image: Wikipedia, shown under fair use

ויגסטוק 1998. צילום: תומר ושחר צלמים. בסיוע ארכיון הגאווה הישראלי של האגודה למען הלהט"ב ואוניברסיטת תל אביב. מוצג תחת שימוש הוגן

ويجستوك (1998 Wigstock)، تصوير: تومر وشاحر للمصورين، بمساعدة أرشيف الفخر الإسرائيلي التابع لجمعية حقوق مجتمع الميم وجامعة تل أبيب. معروض تحت بند الاستخدام العادل.

Wigstock 1998, photo: Tomer and Shachar, Photographers, with the assistance of the Israeli LGBTQ Pride Archive and Tel Aviv University. Shown under fair use

ויגסטוק 1998. צילום: גדי ששון. באדיבות הצלם, ובסיוע ארכיון הגאווה הישראלי של האגודה למען הלהט"ב ואוניברסיטת תל אביב

ويجستوك 1998، تصوير: غادي ساسون، بإذن من المصور، وبمساعدة أرشيف الفخر الإسرائيلي التابع لجمعية حقوق مجتمع الميم وجامعة تل أبيب

Wigstock 1998, photo: Gadi Sasson, courtesy of the photographer, and with the assistance of the Israeli LGBTQ Pride Archive and Tel Aviv University

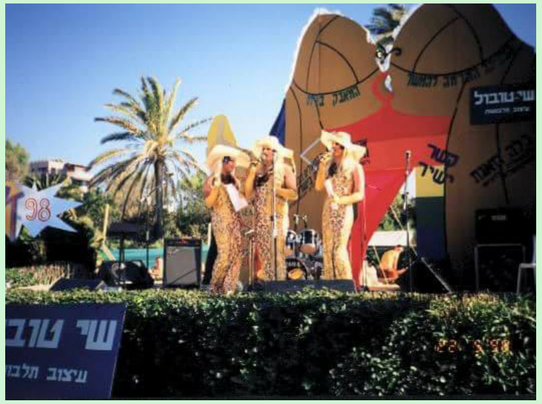

על הבמה, ויגסטוק 1998. צילום: נגה שפיר חיים. באדיבות הצלמת

على المسرح، ويجستوك 1998. تصوير: نوغا شافير حاييم. بإذن من المصورة

On stage, Wigstock 1998. Photo: Noga Shafir Haim. Courtesy of the photographer

פארק קריית ספר
حديقة كريات سيفر
Kiryat Sefer Park

העתק הפלאייר "פיקניק עירוני בשטח הפארק - עושים פארק בלב העיר". באדיבות מיכל ברז"ל כהן

نسخة من منشور (نشرة إعلانية) "نزهة حضرية في منطقة الحديقة - نصنع حديقة في قلب المدينة". بإذن من ميخال برزيل كوهين

A copy of a flyer: "Urban Picnic on the Park Grounds – Making a Park in the Heart of the City." Courtesy of Michal Barzel Cohen

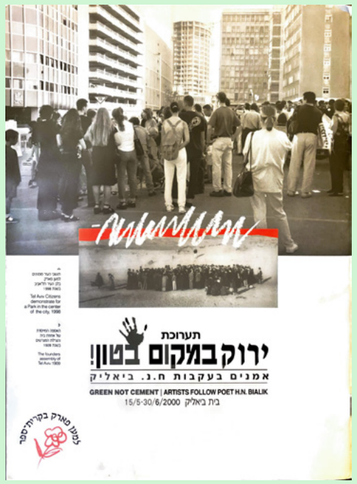

העתק שער קטלוג תערוכת האמנות הרב־תחומית "ירוק במקום בטון". עיצוב: חובב רשלבך בשיתוף מיכל ברז"ל כהן. באדיבות מיכל ברז"ל כהן

نسخة من غلاف كتالوج معرض الفن متعدد التخصصات "أخضر بدلاً من الخرسانة"، تصميم: حوفاف ريشلباخ بالتعاون مع ميخال برزيل كوهين. بإذن من ميخال برزيل كوهين

Cover of the catalogue for the multidisciplinary exhibition Green Not Cement, design: Hovav Rashelbach with Michal Barzel Cohen. Courtesy of Michal Barzel Cohen.

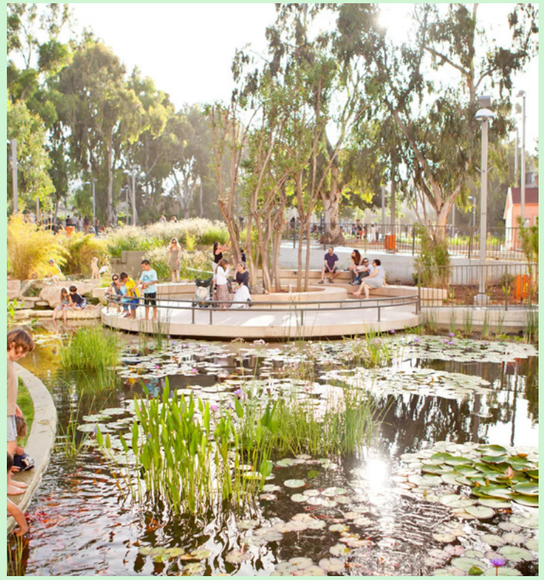

צילום: כפיר בולוטין. באדיבות הצלם

تصوير: كفير بولوتين. بإذن من المصور

Photo: Kfir Bolotin. Courtesy of the photographer

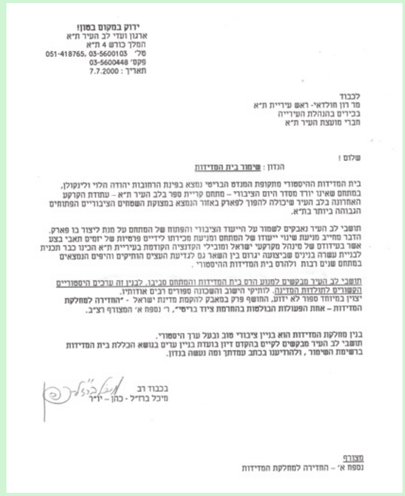
ירוק במקום בטון
ארגון ועדי לב העיר ת"א
המלך כורש 4 ת"א
051-418765, 03-5600103
טל'
פקס' 03-5600448
תאריך: 7.7.2000

לכבוד
מר רן חולדאי- ראש עיריית ת"א
בכירים בהנהלת העירייה
חברי מועצת העיר ת"א

שלום !

הנדון : שימור בית המדינות

בית המדינות ההיסטורי מתפקד המבנה הציבורי נחוצה בעיית ההחזקות יהודה הלוי וליעקוב.
במתחם שאינו יודד מסדר היום הציבורי - מתחם קריית ספר בלב העיר ת"א - עומדת הקיבוץ.
האחזקה בלב העיר שיכלכה לחפוץ לשאיל באזור המבוא במסגרת השמוש הציבורי המתחים
הגבוהה ביותר בת"א.

תושבי לב העיר נאבקים לשמור על הייעוד הציבורי והפתוח של המתחם על מנת ליצור בו פארק.
הדבר מחייב פתיחת שיעורי של המתחם ומניעת מכירתו לגורמים פרטיים של יזמים תאבי בצע
אשר כתידתם של פרנסה מקיעצי ישראל ומוכיל העמדה הקודמת בעיריית ת"א והביו כבר תבעית
לבניית שפרה בניגים שבציעה ברחם בין השאר גם לבדיעת הנפגים החזקים והיפים המנפאים
במתחם שנים רבות ולומדים בית המדינות ההיסטורי .

תושבי לב העיר מבקשים למנוע הרס בית המדינות והמתחם מבלבי. לבאים זה עובדים והיסטוריים
המשמרים למשלבות המדינה. לחיזוי ביטוי השמוכה מפורים רבים אחזוניין.
יצירן בפיוחד ספור לא יודע. החשוף פוך במאבק לקמות מדינת ישראל - "המדינה למשלבת
המדינות – אחת המעולות הבולמות בהחדמת עיצוב ברשי", ר' נספח א' המצדף רציב.

בנין מסלקת המדינות הוא בנין ציבורי מוב ובעל ערך היסטורי.
תושבי לב העיר מבקשים לקיים בחזקת דיון בעתיד בנין עדים בנושא הכללת בית המדינות
ברשימת השימור , ולהחדישנו בכתב עמחוך רמה נעשה בנדון.

בכבוד רב
מיכל ברז'ל - כהן

מצורף
נספח א' – החלטה למחלקת המדינות

העתק מכתב דרישה לשימור בניין מפ"ח שנשלח אל ראש עיריית תל־אביב־יפו מר חולדאי, 7.7.2000. באדיבות מיכל ברז"ל כהן

نسخة من رسالة مطالبة للحفاظ على مبنى "ماباي" - إلى رئيس بلدية تل أبيب-يافا السيد خولدائي 7.7.2000. بإذن من ميخال برزيل كوهين

A copy of a letter demanding the preservation of the Survey of Israel building, addressed to Tel Aviv-Yafo Mayor Ron Huldai, July 7, 2000. Courtesy of Michal Barzel Cohen

חוקת הבחירות של שכונות התקווה ועזרא
دستور الانتخابات لأحياء هتيكفا وعزرا
The Election Charter of the HaTikva and Ezra Neighborhoods

שכונת התקווה, 1951. צילום: בוריס כרמי. מתוך אוסף מיתר, האוסף הלאומי לתצלומים על שם משפחת פריצקר, הספרייה הלאומית

حي هتكفا، 1951، تصوير: بوريس كرمي. من مجموعة ميتار، المجموعة الوطنية للصور الفوتوغرافية باسم عائلة بريتزكر، المكتبة الوطنية

HaTikva neighborhood, 1951, photo: Boris Carmi. From the Meitar Collection, the Pritzker Family National Photography Collection, the National Library.

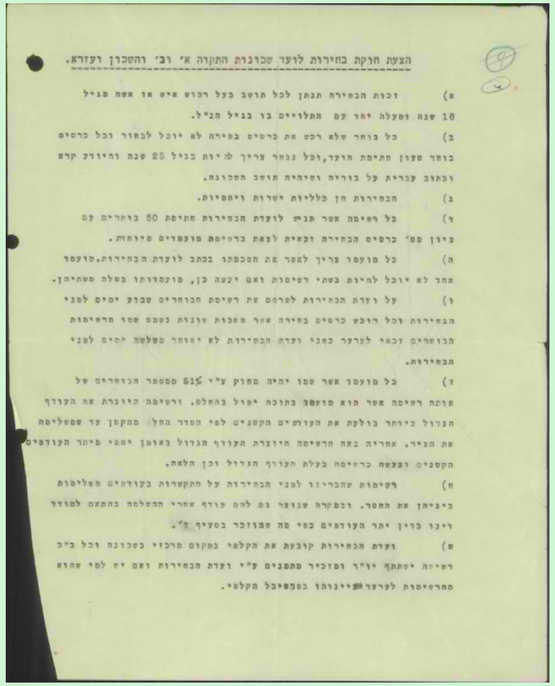
הצעת חוקת בחירות לועד שכונות התקוה א' וב' והשכון ועזרא.

א) זכות הבחירה תנתן לכל תושב בעל רכוש איש או אשה בגיל 18 שנה ומעלה יחד עם התלויים בו בגיל הנ"ל.

ב) כל בוחר שלא רכש את כרטיס בחירה לא יוכל לבחור וכל כרטיס בוחר שנתן תחיפת חיצר,וכל נבחר צריך שיהיה בגיל 25 שנה והיודע קרא וכתוב עברית על בוריה ושיהיה תושב השכונה.

ג) הבחירות הן כלליות ישרות וישפיות.

ד) כל רשימה אשר תגיש לוועדת הבחירות תחיפת 50 בוחרים עם ציון מס' כרטיס הבחירה וכאיה לצאת ברשימת מועמדים פרוחת.

ה) כל מועמד צריך לצאר את הסכמתו בכתב לוועדת הבחירות,מועמד אחד לא יוכל להיות בשתי רשימות ואם יעשה כן, מועמדותו בטלה משתיהן.

ו) על ועדת הבחירות לפרסם את רשימת הבוחרים שבדק ימים לפני הבחירות וכל רושם כרטיס בחירה אשר הסכות שונות בשם פרטיות הבוחרים זכאי לערער בפני ועדת הבחירות לא יאוחר משלשה ימים לפני הבחירות.

ז) כל מועמד אשר שמו יהיה מתוך ע"י 51% מספר הבוחרים של אותה רשימה אשר הוא מועמד בתוכה יפול בהחלט. ורשימה היוצרת את הערוך הגדול ביותר בולעת את הערוכים הקטנים לפי הסדר החל מהקטן עד שתשלימה את הגיר. אחריה באה הרשימה היוצרת הערוך הגדול באותן ימשי סיתר הערוכים הקטנים בטאשה כרשימה בעלת הערוך הגדול וכן הלאה.

ח) רשימות שהכריזו לפני הבחירות על התקשרות בקודמים משלימות ביניהן את החסר. ובמקרה שנוצר גם להם ערוך אחרי השלמה בהתאם לסדר דיבו כרין יתר הערוכים כפי מה שמוזכר בסעיף ז'.

ט) ועדת הבחירות קובעת את הקלפי במקום מרכזי בשכונה וכל ב"כ רשימה יוכלו יועץ ומזכיר מתפנים ע"י ועדת הבחירות ואם יש לפי שהוא מהרשימה לערער על מיקומו בפני הקלפי.

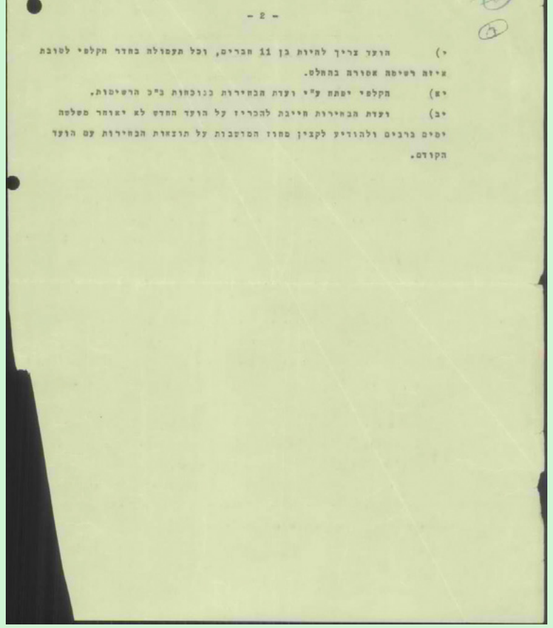
- 2 -

י) הוצע צריך להיות בן 11 חברים, וכל תקסולה בחדר הקלפי לשובת צידה רשימה אפורה בהחלט.

יא) הקלפי יפתח ע"י ועדת הבחירות בכוכחות נ"כ הרשימות.

יב) ועדת הבחירות מייעצת להכריז על הועד החדש לא יאוחר משלשה ימים ברגים ולהודיע לקבלן מחוז הסרשבות על תוצאות הבחירות עם הועד הקודם.

חוקת הבחירות של תושבי שכונת התקווה, 1940. מתוך ארכיון המדינה

دستور الانتخابات لسكان حي هتكفا (الأمل)، 1940. من أرشيف لدولة

The electoral charter of the residents of the HaTikva neighborhood, 1940. From the State Archives

גובה פני העיר
תערוכת האמנות השנתית

מאי 2025 – אוקטובר 2026
מוזיאון העיר תל־אביב־יפו

מנהלת ואוצרת ראשית: מיכל בהרב עוזרד
מנהלת הפקה ותיאום: קלאודיה טנג
מנהלת חינוך: נועה זנדבנק רהט
אוצרת התערוכה: יעל מסר
מפיקה: ליא ציגלר
תחקיר וזכויות יוצרים: אחינעם תמר וירט
עוזרת אוצרת חממת האמנים: שלומית אוקון
שפה חזותית: נואל ערפאת
עיצוב חלל סלון מחקר: טלי ביכלר
הקמה: ששי מזור
כותבים נוספים: דורי בן אלון, אליה אתקין, חן משגב ופאדי פאר
עריכת טקסט: אסף שור
תרגום לאנגלית: מאיה שמעוני
עריכת טקסט אנגלית: סיון רווה
תרגום לערבית: ראג'י בטחיש
ועדה מייעצת: נורמה מוסי, גלית גאון, רות אברהם ורחל שליטא
ועדת לקטורה קול קורא: טל יחס, עומר שיזף, רולא ח'ורי וניר הרמט
יועצים אקדמיים: ניר ברק וחן משגב
צילומי הצבה: דניאל חנוך

תודה למיכל ברז"ל כהן, דפנה ליכטמן, מנכ"לית ספריית לוינסקי, עמותת ARTEAM, הדס עפרת, אילנה ברונשטיין, יוסי ויפה גדעוני, נוגה שפיר חיים, יואב מאיר, ענת מרקוביץ', בן פלחוב, יסמין ענבר, דוד פרל, רועי קופר, חובב רשלבך, גוני ריסקין, אורן זיו, וכל שאר השותפים בהשאלת חומרי התצוגה עבור סלון המחקר של התערוכה.
תודה לגיורא יהלום, מנהל אגף תרבות ואמנות, עיריית תל־אביב־יפו.
תודה מיוחדת לאמניות והאמנים ולצוות מוזיאון העיר תל־אביב־יפו.

مستوى سطح المدينة
المعرض السنوي

مايو 2025 – أكتوبر 2026
متحف المدينة تل أبيب–يافا

المديرة والقيمة الرئيسية: ميخال بهاراف عوزراد
مديرة الإنتاج والتنسيق: كلاوديا تانغ
مديرة التربية والتعليم: نوعا زندبانك رهط
قيّمة المعرض: ياعيل ميسر
منتجة: ليا تسيغلر
بحث وحقوق النشر: أحينوعيام تمار فيرت
مساعدة قيّمة معرض حاضنة الفنانين: شلوميت أوكون
لغة بصرية: نوال عرفات
تصميم حيز صالون البحث: تالي بيخلر
تركيب: ساسي مازور
كتّاب إضافيون: دوري بن ألون، إيليا إتكيين، حن مسغاف وفادي فار
تدقيق لغوي: آساف شور
ترجمة إلى العربية: راجي بطحيش
ترجمة إلى الإنجليزية: مايا شمعوني
لجنة استشارية: نورما موسي، غاليت جاؤون، روت أفراهام وراحيل شليطا
لجنة قراءة الدعوة المفتوحة: طال ياحس، عومر شيزاف، رلى خوري ونير هارمات
مستشارون أكاديميون: نير باراك وحن مسغاف
تصوير منشأت: دانيال حانوخ

شكرًا لميخال بار زيل كوهين، دافنا ليختمان، مديرة مكتبة ليفينسكي، جمعية ARTEAM، هداس عفرات، إيلانا برونشتاين، يوسي ويافا جدعون، نوغا شافير حاييم، يوآف مئير، عناة ماركوفيتش، بن بلحوف، ياسمين عنبار، ديفيد بيرل، روعي كوبر، حوفاف رشليفباخ، غوني ريسكين، أورين زيف، ولجميع الشركاء الآخرين على إعارة مواد العرض لصالح صالون البحث الخاص بالمعرض.
شكرًا لغيورا ياهالوم، مدير قسم الثقافة والفنون في بلدية تل أبيب-يافا.

شكر خاص للفنانات والفنانين ولفريق عمل متحف مدينة تل أبيب-يافا.

At City Level
The annual art exhibition

May 2025—October 2026
Tel Aviv-Yafo City Museum

Director and Chief Curator: Michal Baharav Uzrad
Production and Coordination Manager: Claudia Tang
Director of Education: Noa Zandbank Rahat
Exhibition Curator: Yael Messer
Producer: Lia Tzigler
Research and copyright: Achinoam Tamar Virt
Assistant Curator, Artists' Incubator: Shlomit Okon
Visual language: Nawal Arafat
Research Salon design: Tali buchler
Installation: Sassi Mazor
Additional writers: Dori Ben Alon, Dr. Elia Etkin, Fadi Far, and Dr. Chen Misgav
Copy-editing: Asaf Schurr
Arabic translation: Raji Bathish
English translation: Maya Shimony
English copy-editing: Sivan Raveh
Advisory committee: Rachel Shalita, Galit Gaon, Norma Musih, Ruth Abraham
Open call selection committee: Tal Yahas, Omer Seizaf, Rula Khoury, Nir Harmat
Academic advisors: Dr. Nir Barak and Dr. Chen Misgav
Installation photography: Daniel Hanoch

Thanks to Michal Barzel Cohen, Daphna Lichtman, director of the Levinsky Library, ARTEAM, Hadas Ophrat, Ilana Bronstein, Yossi and Yaffa Gidoni, Noga Shafir Haim, Yoav Meiri, Anat Markovich, Ben Palhov, Yasmin Inbar, David Pearl, Roi Kuper, Hovav Rashelbach, Goni Riskin, Oren Ziv, and all the other partners for lending display materials to the exhibition's Research Salon.
Thanks to Giora Yahalom, Director of the Culture and Arts Department, Tel Aviv-Yafo Municipality.
Special thanks to the artists and to the staff of the Tel Aviv-Yafo City Museum.

מוזיאון העיר תל־אביב־יפו
ע"ש שושנה וזבולון תומר
متحف المدينة
CITY MUSEUM
תל־אביב–יפו تل أبيب-يافا TEL AVIV-YAFO

תל אביב יפו TEL AVIV YAFO